

Núm. 226
ABRIL-JUNY 2016

lluita

obrera

Quan els treballadors fan vaga, no és que no vulguin treballar, sinó que volen fer-ho en millors condicions.

Francesc Layret

- **Gran mobilització** social i política a favor del treball digne i els drets de ciutadania
- **Preocupant augment** dels accidents laborals a les empreses catalanes
- CCOO de Catalunya convoca el seu **11è Congrés**

Els drets de
les persones
no se
suspennen ni
es retallen

ABRIL-JUNY 2016

ENTREVISTA 4

Natalia Aventín: "No respetar la identidad de una persona e impedir el libre desarrollo de su personalidad es una forma de maltrato"

OCUPACIÓ 7-8-9

Continua la disminució dels ERO a Catalunya

El mapa de l'atur indica que a Catalunya els més preparats ocupen llocs de treball precaris

SALUT LABORAL 10-11

Les malalties professionals costen 2 mil milions d'euros a la sanitat pública

Preocupant augment dels accidents laborals a les empreses catalanes

MIGRACIONS 12

CITE: 30 anys construint igualtat i ciutadania

Manca coordinació i recursos per atendre les persones refugiades

IGUALTAT 14

CCOO valora les conquestes sindicals i dels drets LGTBI a través de la mirada del cinema

PROCÉS CONGRESSUAL 16-19

CCOO de Catalunya convoca el seu 11è Congrés

SECTOR 24-25

Falsos autònoms en el sector càrnic

CCOO d'Indústria trasllada al Parlament propostes per reforçar el sector de l'automòbil

TERRITORI 27-28

L'ordenança de les terrasses a Barcelona genera conflicte al sector de la restauració

Recordant la vaga general del 76 a Sabadell

editorial

Eleccions 26-J: i ara què?

Les eleccions generals del 26 de juny han deixat un mapa polític fragmentat i més esbiaixat cap a la dreta, si el comparem amb el del 20 de desembre.

Unes eleccions que han sorprès per la diferència de resultats en relació amb les enquestes i els sondejos d'opinió. Hi haurà temps per analitzar a bastament el comportament de l'electorat i la influència que han pogut tenir en el resultat final qüestions com el Brexit, les enquestes, l'increment de l'abstenció, la gestió que s'ha fet per conformar govern els últims 6 mesos, l'augment d'escàndols de corrupció, que sembla produir un efecte anestèsic en l'electorat mateix, en lloc de reactiu, o la campanya que fan els mitjans de comunicació, molts dels quals actuen com a veritables aparells mediàtics al servei d'alguns partits.

Però ara és hora d'actuar en l'escenari que queda dibuixat en el nou Parlament i tornar a reclamar respostes a les necessitats de la ciutadania i a la situació d'atur, pobresa i desigualtats que tenim.

Necessitem que l'incipient creixement de l'economia arribi a la gent, perquè la situació laboral i social que ha quedat després de les polítiques d'austeritat, les retallades i les privatitzacions és molt preocupant.

I totes les actuacions s'hauran de fer en un context europeu i mundial que no apunta bones perspectives. Els efectes del Brexit sobre la política econòmica i sobre l'Europa de la solidaritat ens situen en un dels majors reptes des de la Segona Guerra Mundial. Per això cal que el sindicalisme europeu estigui al capdavant de la defensa de l'Europa de les persones i no de la dels mercats, on hi hagi un repartiment just de la riquesa i la protecció dels serveis públics, i es preservi l'estat del benestar.

La composició del nou congrés ha de fer possible, malgrat la composició del govern, revertir els efectes d'algunes de les lleis més antidemocràtiques i antisocials de l'anterior etapa (reforma laboral, "lleis mordassa"...). Tenim reptes urgents, com el sistema públic de pensions, que requeriran tornar a la concertació social i la política que va significar el Pacte de Toledo. Tenim presentada una iniciativa legislativa popular per crear una renda mínima que està pendent de tramitació. Cal posar fi a la corrupció i donar sortida a la crisi institucional i territorial que viu l'Estat. Però no serà fàcil.

Per això, a la tornada de l'estiu, cal que continuem exigint, amb la mobilització al carrer i a les empreses, un canvi de polítiques a Catalunya, a Espanya i a Europa per reivindicar treball digne i drets socials.

■ **Dolors Llobet**

Gran mobilització social i política a favor del treball digne i els drets de ciutadania

CCOO va impulsar una manifestació el 29 de maig contra la suspensió de les lleis catalanes

El president de la Generalitat, Carles Puigdemont, va convocar a principis de maig una cimera d'organitzacions socials i patronals per parlar sobre el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern central a la Llei catalana de mesures urgents per afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica.

Per part de CCOO de Catalunya hi va participar el seu secretari general, Joan Carles Gallego, que va proposar una gran mobilització social i política de rebuig pels recursos presentats pel Govern del PP al Tribunal Constitucional (TC), no només per aquesta llei, sinó per totes les lleis catalanes suspeses pel TC.

En aquest sentit, el Consell Nacional de CCOO de Catalunya va recollir la proposta del secretari general i va impulsar la mobilització que va tenir lloc el 29 de maig a Barcelona, amb una gran manifestació convocada per més de 60 entitats socials, sobiranistes, sindicals i culturals de Catalunya, així com per tots els partits polítics catalans, excepte el PP i Ciutadans, i que va tenir per impulsors principals CCOO, UGT, Confavc (Confederació d'Associacions Veïnals de Catalunya), Òmnium Cultural i la Comissió per la Renda Garantida de Ciutadania. Unes 60.000 persones van participar en aquesta manifestació, que va tenir per lema "Els drets socials no se suspenden: treball digne, drets socials i democràcia real". Durant el procés de convocatòria es va realitzar una acció simbòlica a la plaça dels Àngels de Barcelona, on els representants de les or-

ganitzacions convocants van destruir un mur edificat amb valors negatius com la precarietat laboral, els desnonaments, la "lleï mordassa" o la discriminació, entre d'altres, i van construir col·lectivament una Catalunya edificada amb llambordes amb valors com el treball digne, la renda garantida de ciutadania, els drets socials o la igualtat de gènere, entre molts altres. Tot això, sobre un mapa de Catalunya que recollia la frase "els drets no se suspenden".

Girant l'esquena a l'emergència social

Segons CCOO de Catalunya, el Govern del PP va mostrar, amb la seva actitud de portar al Tribunal Constitucional lleis socials catalanes, tant la seva concepció social i de valors com el seu servilisme als interessos dels grans grups econòmics i financers.

En relació amb la llei d'igualtat catalana, CCOO de Catalunya va rebutjar frontalment la seva recusació davant el TC, sobretot pel que fa a l'afectació als articles relacionats amb l'àmbit laboral. Articles com el 36, que amplia la possibilitat a empreses mitjanes i petites de fer plans d'igualtat; o el 39, que recull la necessitat de tenir un o una responsable sindical d'igualtat amb formació allà on els sindicats tinguin presència, o el 44, que

obliga a disposar de mesures preventives de riscos laborals davant l'exposició a factors de risc per a la fertilitat, l'embaràs i la lactància. Recusant aquestes lleis s'ataca directament contra drets bàsics de les dones.

I molt greu va ser també el recurs al TC de la Llei d'emergència habitacional i energètica. L'emergència habitacional es deriva d'una situació de pobresa social relacionada amb pobresa laboral (atur, precarietat, desprotecció...) i, per tant, les administracions han d'actuar per crear ocupació, per incidir en la qualitat del treball i els salaris de les empreses que treballen per a l'Administració, i per garantir la protecció social, especialment amb la renda garantida de ciutadania. En aquest sentit, CCOO va rebutjar el recurs del PP i va demanar el desenvolupament dels reglaments i dels protocols d'actuació que es deriven de normes legals avui vigents i no impugnades, la fusió de les taules de desnonaments i de pobresa energètica, la posada en marxa de mecanismes de fons "pont" i la convocatòria d'una nova línia d'ajuts per al 2016 per a famílies en situació de pobresa energètica per fer front als subministraments bàsics. CCOO va demanar també l'actualització i la renovació del Pacte nacional per l'habitatge. ■

“No respetar la identidad de una persona e impedir el libre desarrollo de su personalidad es una forma de maltrato”

NATALIA AVENTÍN

es presidenta de la Asociación de Familias de Menores Transexuales Chrysallis

El hijo de Natalia es transexual. Es la primera familia que ha llevado a los tribunales ordinarios la negativa del Registro Civil a modificar el género de un menor transexual. El Tribunal Supremo ha planteado una cuestión de inconstitucionalidad a la limitación de la ley por edad y el Tribunal Constitucional está pendiente de pronunciarse. El Ámbito LGTBI de CCOO de Catalunya apoya la tarea de organizaciones como Chrysallis que trabajan por los derechos de las personas, en este caso de las transexuales.

■ Defíneme qué es la transexualidad.

Al nacer, muchas veces incluso antes, nos adjudican un sexo en atención a los genitales siguiendo el binomio vulva/mujer, pene y testículos / hombre. En la mayoría de los casos esta asignación de sexo no causará ningún conflicto, pero, cuando la persona no se siente identificada con el sexo asignado, se produce una situación de transexualidad.

■ ¿Cuáles son los objetivos de Chrysallis y cómo trabaja esta organización?

Desde Chrysallis ofrecemos un espacio seguro a las familias, donde sentirse acompañadas sin ser juzgadas, donde volcar sus luchas diarias y sus logros, donde participar y empoderarse para disfrutar de la vivencia de tener un hijo o una hija transexual. También pueden obtener recursos para enfrentar los obstáculos que se les presenten. Por ello les asesoramos para abordar el tránsito social, el cambio de nombre en el DNI o la asistencia sanitaria que dispensa cada comunidad autónoma.

Por otro lado, reivindicamos la despatologización de la transexualidad y que sea considerada como una forma más de la diversidad humana. Esto debe quedar reflejado en la legislación, que debe proteger a las personas transexuales y garantizar sus derechos fundamentales.

Buscamos la visibilización de los menores transexuales y sus familias para que su existencia sea contemplada en todos los ámbitos: educativo, sanitario, jurídico, social, cultural, deportivo y en los medios de comunicación.

Nuestra organización tiene una estructura estatal, que en algunos casos se ha ampliado con delegaciones autonómicas. Es gestionada por las personas asociadas, padres y madres. Nos relacionamos principalmente de forma virtual, llamadas telefónicas, grupos de Facebook o Whatsapp, aunque también realizamos encuen-

tros presenciales que ayudan a empoderar a las familias.

■ Desde el mundo sindical descubrimos la problemática de las personas transexuales en el mundo laboral, pero ¿la transexualidad se detecta antes de la mayoría de edad?

Lo cierto es que es muy novedoso que las familias escuchen a las niñas y niños, y atiendan sus necesidades emocionales. Hasta hace poco el mundo adultocéntrico que vivimos no permitía que las niñas y niños se expresaran con libertad, y más en un ámbito tan lleno de tabúes como es la sexualidad.

La experiencia nos dice que las personas sabemos autodenominarnos desde bien pequeñas y con la conquista del lenguaje, sobre los dos o tres años, podemos comenzar a dar señales en el caso de no sentirnos identificadas con el sexo asignado. Cuanto antes sea aceptada nuestra realidad y sea respetada nuestra identidad, mejor desarrollo emocional tendremos.

■ Si no se protege o actúa a favor de los menores transexuales, ¿qué consecuencias posteriores se pueden dar con las personas que no han podido hacer el tránsito en el momento adecuado?

Las consecuencias son las mismas que tendría cualquier niño o niña no respetado o cuya forma de ser fuera objeto de burla o recriminación: dificultad para so-

cializar, baja autoestima, patologías exógenas, como depresión, disforia o TDHA, trastornos alimentarios, como la anorexia y la bulimia, abandono escolar...

El resultado de todo esto puede llevar a la falta de formación, una mayor dificultad de acceso al mundo laboral y una mayor probabilidad de encontrarse en situación de pobreza y marginalidad.

No respetar la identidad de una persona e impedir el libre desarrollo de su personalidad es una forma de maltrato. Nadie vería con buenos ojos que a una niña cissexual —su identidad se corresponde con el sexo asignado— en su casa la trataran en masculino, le raparan el pelo contra su voluntad, la obligaran a relacionarse deportivamente con niños y no se le permitieran vestir prendas que socialmente se identifican como femeninas o jugar a juegos o con objetos usados mayoritariamente por las niñas. Las niñas transexuales se ven en esa situación y solo les diferencia de las niñas cissexuales unos genitales, que, además, ambas llevan siempre ocultos.

■ **¿Qué problemas legales o administrativos encuentran habitualmente las personas transexuales en su recorrido hacia la asignación de su sexo adecuado?**

En realidad, no van hacia una “asignación de su sexo adecuado” sino a un reconocimiento legal de su identidad sexual autodeterminada. Es decir hay que resolver un error cometido por terceros.

La Ley 3/2007, que permite la rectificación registral de sexo y nombre, fue pionera cuando se aprobó, pero es claramente insuficiente y mejorable. Es una ley patologista: parte de que la persona necesita un informe de enfermedad mental y un tratamiento de dos años, y deja fuera a las personas menores de edad y migrantes.

En este momento por el procedimiento judicial iniciado a raíz de la petición de rectificación registral en cuanto al sexo y al nombre de mi hijo, con las indicaciones del asesor legal y secretario de Chrysallis, nos encontramos que el Tribunal Supremo ha planteado una cuestión de inconstitucionalidad a la limitación de la ley por edad y el Tribunal Constitucional está pendiente de pronunciarse.

■ **¿Cómo viven las familias el proceso de tránsito de sus hijos o hijas?**

Las familias que enfrentan esta realidad suelen iniciar el camino con miedo y dudas. Estos se disipan cuando ven cómo cambian las vidas de sus hijas e hijos, la felicidad que emanan. Una de las frases que se repiten es “si lo llegamos a saber, lo hacemos antes”.

Algunas veces el tránsito lo emprenden las familias para mudar en sus mentes esas expectativas creadas sobre la persona desde incluso antes de nacer. Tiene que despedirse de ellas y dar paso a otras nuevas.

■ **¿Y el entorno escolar se adapta fácilmente a los cambios producidos en los niños o niñas que han vivido el tránsito, o suele haber problemas de convivencia?**

En términos generales los centros educativos se adaptan bien. Lo habitual es que las compañeras y compañeros de clase, que han convivido muchas horas, conozcan cuál es la realidad de la persona que ha realizado el tránsito. De repente encajan las piezas del puzzle y suelen convertirse en cómplices, proporcionando un entorno seguro.

Por la experiencia, los problemas más habituales suelen ser previos al tránsito, ya que una vez la persona se empodera y gana autoestima pierde vulnerabilidad. También se dan situaciones complicadas en aquellos centros en los que no se aborda correctamente la situación.

■ **Chrysallis es la Asociación de Familias de Menores Transexuales, pero por vuestra experiencia cómo veis actualmente el entorno laboral para las personas transexuales.**

¿Puede ser hostil?

El mundo laboral es complejo para todas las minorías. Para las personas transexuales esta complejidad se magnifica puesto que es una realidad desconocida, llena de estereotipos dañinos y que atenta contra las bases del cisheteropatriarcado. Cuando en algún momento encontramos trabas ideológicas en algún profesional siempre me da por pensar cómo reaccionaría esa persona si tuviera que ser compañera de trabajo de mi hijo.

■ **Supongo que queda mucho por hacer a favor del colectivo transexual.**

Hay mucho trabajo por hacer, empezando por un autocuestionamiento de los privilegios de las personas cissexuales, de cómo cotidianamente excluimos a las personas transexuales de la simple posibilidad de existir. Y de ahí a un trabajo colectivo de reconocimiento e inclusión. Tiene que producirse una revolución que deje de ver la diferencia como algo a evitar para convertirla en un valor positivo y deseable. ■ **Emili Rey**

“Buscamos la visibilización de los menores transexuales y sus familias para que su existencia sea contemplada en todos los ámbitos: educativo, sanitario, jurídico, social, cultural, deportivo y en los medios de comunicación”

Un Primer de Maig contra la pobresa salarial i social

Milers de persones van participar a les manifestacions a Catalunya per expressar diferents reivindicacions i rebutjar l'augment de les desigualtats

Un any més, CCOO de Catalunya ha sortit al carrer per commemorar el Primer de Maig, Dia Internacional del Treball. Amb el lema "Contra la pobresa salarial i social: treball digne i drets", el sindicat convocava manifestacions multitudinàries a Barcelona, Girona, Lleida, Tarragona i Tortosa, per rebutjar l'augment de les desigualtats.

A Barcelona es van aplegar prop de 50.000 persones, en un matí de diumenge assolellat que va servir per expressar diferents reivindicacions. A més de combatre la pobresa salarial i social i d'exigir treball digne, la gent al carrer vol donar suport a treballadors i treballadores d'empreses en conflicte, vol rebutjar l'enriquiment il·lícit per part d'una minoria en aquesta "sortida de la crisi", vol solidaritzar-se amb les persones refugiades que fugen de les guerres i de la fam i que no són escoltades per la Unió Europea, vol fer costat a sindicalistes i activistes d'arreu que pateixen agressions i assassinats, o vol cridar ben fort contra els assassinats masculistes.

Molts motius per sortir al carrer

Hi ha molts motius per sortir al carrer. CCOO ho ha dit i ho seguirà dient, pel seu compromís actiu amb la defensa dels drets de la classe treballadora.

En aquest sentit anava la línia del discurs fet a Barcelona per Joan Carles Gallego, secretari general de CCOO de Catalunya, que va anar precedit de les paraules de Berta Zúñiga, filla de Berta Cáceres, sindicalista d'Hondures assassinada el passat mes de març. Joan Carles Gallego es va solidaritzar amb els treballadors i treballadores que, aquí i allà, pateixen per unes males condicions laborals i de vida mentre d'altres s'emporten els beneficis. També va fer una crida, amb l'horitzó de les eleccions generals del 26 de juny, per no quedar-se a casa i votar per polítiques que no s'oblidin de la gent treballadora. No es van quedar enrere les crítiques a les negociacions pel tractat comercial TTIP entre els

Estats Units i la Unió Europea, a la "lleï mordassa" o als judicis a sindicalistes que exerceixen el seu dret de vaga. I, finalment, Gallego va insistir en la necessitat de revertir les retallades, derogar les reformes laborals, fer una reforma fiscal proporcional, vetllar pel salari mínim i les pensions, i lluitar per un nou marc de drets laborals, per tal d'evitar que en aquesta incipient recuperació econòmica hi hagi perjudici per als més desfavorits. ■

Continua la disminució dels ERO a Catalunya

CCOO de Catalunya ha presentat un nou informe sobre el mapa i l'evolució dels expedients de regulació d'ocupació (ERO) a les comarques de Catalunya durant l'any 2015.

El document, titulat "Impactes de la crisi a les comarques de Catalunya 2015. Anuari comarcal dels ERO", parteix de dades procedents de l'Observatori d'Empresa i Ocupació de la Generalitat i del Directori Central d'Empreses (Dirce) de l'Institut Nacional de Estadística (INE).

L'informe presenta alguns indicadors que permeten avaluar l'efecte de la crisi en el teixit econòmic i la seva incidència en el darrer any a les comarques de Catalunya. Certament, els expedients són un indicador de l'activitat, o més ben dit, de la pèrdua d'activitat empresarial. Moltes vegades, un ERO està motivat per la necessitat d'adaptar les plantilles a factors sobrevinguts de caiguda de la demanda, a eventualitats de la producció o de la resposta davant una acumulació d'estocs, entre altres.

L'instrument dels ERO pot facilitar un acord per suspendre temporalment els contractes de treball (ERO de suspensió o de reducció horària) evitant acomiadaments. Els expedients també poden ser de rescissió de contractes, utilitzats quan l'empresa decideix fer acomiadaments col·lectius per raons econòmiques, tècniques, organitzatives o productives i es donen les circumstàncies descrites en l'article 51 de l'Estatut dels treballadors pel que fa al nombre d'acomiadaments, o quan es tracta del tancament definitiu de l'empresa.

La reforma laboral del 2012 va permetre que l'empresa, transcorregut el període de consultes entre direcció i representació legal dels treballadors, pogués notificar els acomiadaments sense necessitat d'autorització administrativa. Aquesta circumstància, junt amb l'abaratiment de la indemnització per acomiadament, va produir una allau d'expedients de rescissió de contracte. Moltes empreses aprofitaven la reforma laboral per amortitzar llocs de treball, fet que, junt amb la devaluació salarial dels anys de la crisi, millo-

rava la seva competitivitat perquè reduïa els costos laborals.

Aquesta mesura va ser fortament criticada per CCOO: a més d'injusta, feia recaure el cost de la crisi sobre els treballadors i treballadores, i va contribuir a ensorrar la demanda aprofundint la crisi. A banda, aquestes empreses no esdevenen més competitives en el moment de la represa, perquè resta pendent la millora de l'eficiència energètica i de processos, la inversió en recerca i innovació, o la capacitat d'acudir a mercats exteriors, per exemple.

Estadi de recuperació

Aquest mapa dels ERO ens presenta un cert estadi de recuperació, accentuat pel que fa al creixement del valor afegit brut (VAB) del 2015 que és del 3,4% (Idescat). No obstant això, aquesta recuperació continua recaient en la temporalitat de la contractació i en els baixos salaris.

O sigui, és cert que per tercer any consecutiu continua disminuint el nombre d'ERO presentats, però encara som lluny de les da-

des d'abans del 2008, any d'inici de la crisi. Aquest 2015, els afectats per ERO han estat 12.818: hi ha una reducció considerable respecte a l'any anterior a totes les comarques excepte a la Terra Alta (20%), al Pallars Jussà (3%) i a Osona (5%). Destaca com el sector de la indústria és el que més ha disminuït el nombre d'afectats, fet que confirma el seu paper de motor de l'economia catalana.

Precarietat crònica

Quant a contractació, hi ha hagut un 11,9% de contractes laborals més que l'any anterior. Ara, d'aquests, només el 12% són contractes indefinits, mentre que el 88% són de caràcter temporal, cosa que és reflex d'una precarietat crònica.

Amb aquests elements de valoració, CCOO adverteix contra el discurs triomfalista de sortida de la crisi: es pot reconèixer que estan disminuint els ERO, però analitzant-ho amb detall comprovem que encara queda molt camí per recuperar les condicions laborals i salarials d'abans de la crisi. ■

Per tercer any consecutiu continua disminuint el nombre d'ERO presentats, però encara som lluny de les dades d'abans del 2008, any d'inici de la crisi

El mapa de l'atur indica que a Catalunya els més preparats ocupen llocs de treball precaris

Com cada any, CCOO ha presentat el Mapa de l'ocupació i l'atur a Catalunya, que mostra l'evolució del mercat de treball en el darrer any i que s'ha convertit en un referent per conèixer al detall com està la realitat social i econòmica del nostre país.

Segons aquest estudi, l'economia catalana ha recuperat el seu dinamisme, però ha deixat sense resoldre la crisi laboral i social, sobretot perquè les polítiques públiques no s'han orientat a fer canvis en el model de creixement. La demanda interna ha millorat una mica a Catalunya, però ha estat a causa de factors externs i conjunturals.

Els indicadors del mercat de treball a Catalunya que es recullen en el document posen de manifest que l'activitat continua disminuint en termes generals, i ho fa de manera desigual, concentrant les majors reduccions a Barcelona i a Girona.

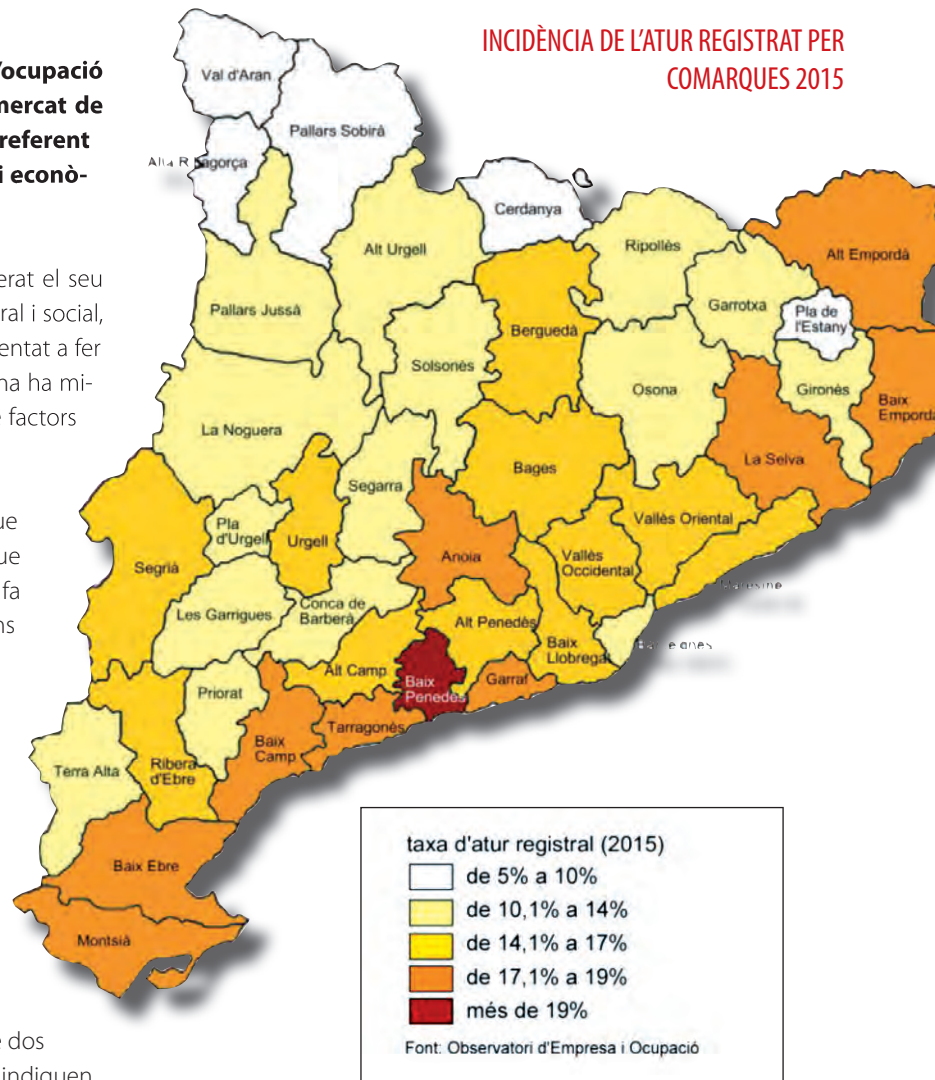
Hi ha 51.322 persones ocupades més que fa un any, i és Barcelona la província amb la taxa d'ocupació més elevada. Tot i que l'atur s'ha reduït un 11,6% en relació amb el 2014, els nivells d'atur continuen sent desorbitats, amb 666.677 persones sense feina a finals del 2015, un 17,8%.

L'atur de llarga durada s'enquista

L'atur de molt llarga durada es fa cada vegada més crònic, ja que un 42,6% de persones a l'atur fa més de dos anys que busquen feina sense èxit. Les dades també indiquen que la reducció de l'atur es dona, en part, per la reducció de la població activa.

Per territoris, el Baix Penedès és la comarca que té la taxa d'atur registrat més elevada, amb un 24,1%, mentre que la mitjana de Catalunya se situa en el 14,9%. La Val d'Aran (6,4%), l'Alta Ribagorça (8,3%) i el Pallars Sobirà (8,5%) són les comarques amb menys incidència pel que fa a l'atur registrat. A Catalunya la contractació indefinida s'ha incrementat un 14,1%, amb un total de 325.533 contractes indefinits. La contractació registrada temporal augmenta un 11,6%, fins a un total de 2.406.282 contractes temporals.

INCIDÈNCIA DE L'ATUR REGISTRAT PER COMARQUES 2015

Malgrat que augmenta el nombre de persones ocupades, els nivells d'atur continuen sent desorbitats

El patró de creixement de l'ocupació durant el 2015 va ser inestable, insegur i precari.

Només l'11,9% de tota la contractació registrada a Catalunya al llarg del 2015 és de tipus indefinit. Totes les comarques catalanes han vist com augmenten les xifres de contractació temporal, a excepció del Pallars Jussà (-9,8%) i les Garrigues (-4,4%). Així, les que més incrementen aquest tipus de contractes són la Conca de Barberà (42,1%), la Val d'Aran (31,4%) i l'Alt Camp (29,7%).

Segons l'informe, a Catalunya l'afiliació a la Seguretat Social ha augmentat un 3,8%. A Lleida és on creix de manera més tímida i a Girona, on més incrementa en xifres relatives.

Cauen els contractes indefinits

El Mapa de l'ocupació i l'atur a Catalunya recull que ha augmentat el nombre de persones que treballen amb contracte temporal a canvi de veure com disminueix el de persones que treballen amb un d'indefinit. Hi ha un 15,5% més de persones que treballen amb un contracte temporal per un 1,8% menys de persones que tenen un contracte indefinit.

El 2015, Tarragona ha estat la província on ha baixat més la població assalariada amb contracte indefinit, i la construcció ha estat l'únic sector de l'activitat on no ha augmentat l'ocupació. En els serveis és on més s'ha incrementat l'ocupació en termes absoluts.

Els nous llocs de treball els han ocupat majoritàriament homes amb edats compreses entre els 30 i els 44 anys, amb estudis superiors, que provenen de l'atur i fa un any o menys que busquen feina. La majoria de les noves ocupacions són del sector de serveis, no requereixen nivell de qualificació, són a jornada completa, amb contracte temporal i provenen del sector privat. Cal destacar que la majoria de les persones que ocupen aquestes feines de baix nivell són joves amb més qualificació que la que es demana per al lloc de treball, en detriment dels majors de 45 anys.

El patró de creixement de l'ocupació durant el 2015 va ser inestable, insegur i precari. El nostre és un mercat de treball exclouent on només tenen cabuda els més preparats, però per ocupar llocs de treball precaris. És per això que CCOO considera fonamental que s'orientin les polítiques d'ocupació per tal que ens facin avançar cap a un model productiu que es basi en ocupació de qualitat i amb un alt valor afegit, a la vegada que tinguin com a objectiu central la protecció de les persones. ■

660.000 persones sense feina a Catalunya

L'Enquesta de població activa (EPA) del primer trimestre del 2016 indica que el nombre total de persones sense feina a Catalunya és de 660.000, fet que representa una reducció d'un 1,3% en relació amb el trimestre anterior i que significa que hi ha 8.600 aturats i aturades menys. A Espanya, la xifra de persones aturades el primer trimestre del 2016 ha estat de 4.791.400, amb una taxa d'atur del 21%. La taxa d'atur a Catalunya continua sent elevada i se situa en un 17,4%. Respecte a fa un any, l'atur s'ha reduït en 98.000 persones, xifra que representa una disminució del 12,9%. Això es tradueix en -74.900 homes i -23.200 dones.

Aquest primer trimestre del 2016 l'ocupació ha augmentat en 25.700 persones en relació amb el trimestre anterior fet que ha suposat un increment del 0,8%, mentre que a la resta de l'Estat la tendència ha estat decreixent. En termes interanuals, l'ocupació ha augmentat en 104.400 persones, increment que significa un 3,5%. El nombre de persones assalariades amb contracte indefinit s'ha incrementat en 59.300 persones en un any, i el nombre de persones amb contracte temporal ho ha fet en 57.700 persones assalariades més.

Mesures urgents

CCOO de Catalunya reclama mesures urgents, com la renda garantida de ciutadania, que ha d'assegurar recursos mínims a les persones sense ingressos. No podem parlar de recuperació del mercat del treball mentre es mantinguin els actuals nivells d'atur. Cal generar ocupació estable, amb drets i condicions laborals dignes, i crear un nou sistema productiu que es basi en la qualitat, la innovació i la competitivitat, i no en els baixos costos laborals. ■

Les malalties professionals costen 2 mil milions d'euros a la sanitat pública

Les malalties relacionades amb la feina van costar 2 mil milions d'euros a la sanitat pública catalana, l'any 2015, segons un estudi presentat recentment per CCOO de Catalunya.

El Departament de Salut Laboral del sindicat va presentar un informe amb aquestes dades demolidores sobre les malalties relacionades amb el treball: no declarar-les com a tals té greus conseqüències en la sanitat pública catalana.

El canvi en les lleis estatals que es va fer l'any 2015 sobre la notificació i la declaració d'aquest tipus de malalties no ha servit per millorar el procediment, sinó que ha consolidat el fet que es declarin poc.

D'aquesta manera, un 76% de les malalties professionals que es van produir a Catalunya durant l'any passat no es van declarar. El 2015 es van notificar només 3.316 casos dels 13.800 que es creu que es van produir.

D'entre tots aquests casos de malalties provocades per la feina, el 35% són dolors musculars o dels ossos, gairebé un 15% són malalties de la pell, un 13% són problemes acústics per excés de soroll, un 11% són malalties respiratòries i gairebé un 10% són alteracions mentals. La resta són tumors malignes, malalties infeccioses, malalties cardiovasculars, malalties dels ulls o malalties gastrointestinals.

El càncer invisible

Destaca de manera preocupant el comportament de la notificació del càncer provocat per motius laborals, ja que durant l'any 2015 només se'n va comunicar un cas, però es creu que se'n van diagnosticar més de 900.

Durant l'any passat, a Catalunya, més d'un milió i mig de persones van patir malalties relacionades amb el treball, les quals han significat una despesa de més de 2.010 milions d'euros per a la sanitat pública, quantitat que suposa un 21,7% de tota la despesa pública catalana.

Davant d'aquestes dades, CCOO demana que es deroguin les darreres reformes laborals, que han empitjorat les condicions a la feina; reclama a les empreses que es millori la prevenció, identificant els riscos laborals als diferents llocs de treball, i exigeix que es comuniquin les sospites de dany professional per part dels serveis de prevenció i hi intervinguin sempre en primera instància les mútues d'accidents de treball perquè puguin fer-se càrrec de l'assistència.

CCOO també reclama que s'impulsi un pacte català per estimular el registre de les malalties no reconegudes relacionades amb el treball, on hi hagi l'Administració laboral i sanitària així com la Inspecció de Treball i els agents econòmics i socials. També cal que es posi en marxa un sistema d'alertes des de l'atenció primària com a mesura inicial. ■

Forta reivindicació en el dia de la salut laboral

CCOO de Catalunya va celebrar el passat 28 d'abril, Dia Internacional de la Salut i la Seguretat en el Treball, reclamant més mesures de seguretat i més salut als llocs de treball.

El sindicat va organitzar una assemblea de representants sindicals on es van presentar diverses experiències sobre els riscos ergonòmics a l'empresa.

Posteriorment es va dur a terme una breu manifestació i una acció de protesta davant la patronal Foment del Treball per exigir més prevenció a les empreses, mitjançant una performance que va consistir en l'aixecament d'un mur simbòlic. ■

Preocupant augment dels accidents laborals a les empreses catalanes

El 24,5% de les empreses no compleix l'obligació legal de garantir la seguretat i la salut dels treballadors i treballadores

CCOO de Catalunya ha presentat un informe de balanç de la salut laboral a Catalunya durant el 2015 que destaca que durant aquest any han augmentat el nombre d'accidents laborals en relació amb l'any anterior.

Durant el 2015 hi ha hagut 70 accidents més a Catalunya per cada 100.000 treballadors i treballadores ocupats, i aquest augment s'ha concentrat majoritàriament en els accidents de treball mortals i greus. Aquestes dades negatives estan directament relacionades amb les reformes laborals, l'empitjorament de les condicions de treball i les polítiques d'austeritat i retallades d'aquests últims anys.

L'estudi també ha posat de manifest que durant el 2015 hi ha hagut una reducció del 0,65% de la declaració de malalties professionals en relació amb l'any 2014 i que a Catalunya hi ha un 76% de malalties relacionades amb el treball que no es declaren.

Finalment, l'informe posa en evidència la contundent caiguda de la prevenció de riscos laborals a les empreses, fet que CCOO considera una situació urgent que requereix recursos, accions i control.

Sense prevenció

Segons l'informe del sindicat, a Catalunya tenim encara 144.314 treballadors i treballadores, un 6,4% de tota la població treballadora, que no disposa de cap modalitat preventiva a les seves empreses, és a dir, que el 24,5% de les empreses no compleix l'obligació legal de garantir la seguretat i la salut dels treballadors i treballadores, tal com diu la llei aprovada ara fa 20 anys.

De les empreses que tenen organitzada la prevenció, en un 70% dels casos ho fan amb un servei de prevenció aliè, fet que és molt alarmant, ja que les empreses de més de 250 treballadors estan obligades a tenir-ne un de propi, i en exclusiva quan realitzen activitats d'especial perillositat.

Una altra dada important que cal destacar de l'informe és la que fa evident com s'ha reduït la despesa de les empreses en la contractació dels serveis de prevenció aliens. Aquests dediquen només 6,88 hores presencials a l'any a fer accions de prevenció per a la totalitat dels treballadors i treballadores de cada empresa. Per CCOO es tracta d'una xifra clarament insuficient si es vol prestar un servei adequat per garantir la seguretat i la salut dels treballadors i treballadores.

Davant l'augment dels accidents de treball, la disminució de la declaració de malalties professionals i l'existència de gairebé un 25% d'empreses catalanes que no fan cap tipus de prevenció, CCOO proposa diverses mesures per millorar la situació.

Què cal fer?

CCOO creiem que l'Administració hauria de crear un programa per controlar que les empreses realitzin les avaluacions i els plans de prevenció que estan obligades a fer segons la llei vigent.

El sindicat també creu que es necessita una campanya de revisió dels contractes dels serveis de prevenció aliens, els que més s'utilitzen actualment, ja que han reduït la prevenció fins als mínims inassumibles, amb l'excusa de la crisi.

Per CCOO caldria que la Inspecció de Treball comprovés, a part del que controla en les seves actuacions sobre el terreny, tot el que estigués relacionat amb la prevenció i l'avaluació de riscos, la planificació d'accions preventives i la seva execució.

A banda d'això, també considerem necessària la formació del conjunt dels treballadors i treballadores en matèria de prevenció de riscos, ja que s'ha detectat que una gran majoria no en rep el control per part de l'Administració que aquesta es fa realment.

A més, Catalunya hauria de tenir la figura del delegat o delegada de prevenció territorial per millorar el fet que les empreses de menys de 10 treballadors no estan obligades a tenir delegats de prevenció i poder cobrir, així, una part més gran del conjunt de la població ocupada.

Finalment, CCOO exigim al Govern la creació d'un pacte català per a la visibilització, el reconeixement i la prevenció de les malalties professionals. ■

CITE: 30 anys construint igualtat i ciutadania

Era l'any 1986 quan la publicació de CCOO de Catalunya *Lluita Obrera* anunciava la creació del Centre d'Informació per a Treballadors Estrangers (CITE) per defensar els drets dels treballadors estrangers, arran de la promulgació de la primera

Llei d'estrangeria de l'Estat espanyol el 1985. Una aposta absolutament innovadora i agosarada d'unes persones vinculades al sindicat que van veure la necessitat de crear un instrument de defensa dels treballadors i treballadores estrangers, en un moment en què la immigració a l'Estat espanyol no superava el 2%.

Actualment, el CITE ofereix a les persones immigrades, de manera gratuïta, assessorament i orientació legal sobre la Llei d'estrangeria i altres normatives d'estrangeria, i realitza la tramitació d'autoritacions de treball, de residència, de reagrupament familiar, entre d'altres. A més, dona informació sobre diversos aspectes que afavoreixen el coneixement de l'entorn proper en què resideixen les persones novingudes per promoure la seva autonomia personal i la seva inserció social.

Mobilitat internacional

Darrerament, arran de les noves demandes vinculades amb la crisi econòmica i les elevades taxes d'atur, des del CITE també

s'assessoren les persones que estan interessades a cercar una oportunitat laboral en altres països europeus o de la resta del món. De fet, si alguna cosa ha marcat la trajectòria del CITE aquests trenta anys és la seva capacitat d'adaptar-se a les noves demandes que han sorgit en funció del context polític, econòmic o social vinculat als moviments migratoris.

Aquests trenta anys de treball continuat han permès estendre la xarxa del CITE per tot el territori català, amb el suport i la col·laboració d'administracions de tots els nivells, per donar suport a centenars de milers de persones immigrades i per promoure la seva integració social i laboral.

Celebració

El passat 1 de juliol vam poder commemorar aquest aniversari al CaixaForum de Barcelona, amb una nombrosa presència de representants de diferents administracions, entitats i persones usuàries, i amb les intervencions destacades de Georges Dassis, president del Consell Econòmic i Social Europeu, i de Javier de Lucas, catedràtic de filosofia del dret de la Universitat de València.

Trenta anys defensant drets, promovent la convivència, treballant per la cohesió social, denunciant les discriminacions, garantint un procés migratori amb drets, adaptant-nos a les demandes de mobilitat internacional, projectant-nos internacionalment... En definitiva, trenta anys construint igualtat i ciutadania.

■ **Carles Bertran**

Manca coordinació i recursos per atendre les persones refugiades

Les persones refugiades que han arribat pel seu compte necessiten ara més que paraules i bones intencions per poder sobreviure amb dignitat

L'acollida de persones refugiades no és cap novetat a Catalunya. Durant la crisi d'Algèria o el conflicte de Kosovo, centenars de persones van ser acollides a Catalunya amb l'estatus d'asil o de protecció internacional. Llavors, com avui, Catalunya no tenia cap competència directa sobre la política d'asil i refugi. Actualment, sobretot després del conflicte a Síria, la situació s'ha dramatitzat, pel nombre de persones que intenten arribar a Europa. El dilema actual ja no és quantes sol·licituds d'asil s'han de concedir, sinó quantes persones es poden salvar. Europa i també el Govern espanyol

han tancat les fronteres, i ara l'Europa fortalesa dona l'esquena als refugiats enviant-los a un país com Turquia, on manquen garanties de respecte als drets humans. Espanya i altres estats europeus no compleixen el seu compromís d'acollir 160.000 persones, un nombre ínfim si considerem que països tan petits com el Líban n'acull 10 vegades més. Els que han arribat pel seu compte necessiten, ara, més que paraules i bones intencions per poder sobreviure amb dignitat. Més encara quan els drets socials bàsics sí que són competència de la Generalitat i s'hi pot in-

tervenir també des dels ajuntaments. Tot i així sembla que poca cosa s'ha fet. Tot està en mans dels recursos insuficients que el Govern central facilita a algunes entitats (Creu Roja, CEAR, ACCEM). Ens manca coordinació i manquen recursos. La prioritat hauria de ser transformar la Comissió de Refugiats creada a Catalunya en un mitjà operatiu i amb pressupost, un mitjà de coordinació entre totes les entitats, organitzacions socials, sindicats i administracions amb vocació i voluntat d'assistir tots aquells que demanen protecció, asil o refugi a Catalunya. ■ **Ghassan Saliba**

Campanya de sensibilització per a la cooperació sindical

La Fundació Pau i Solidaritat de CCOO de Catalunya i la Fundació Josep Comaposada de la UGT de Catalunya duem a terme una campanya de sensibilització adreçada als delegats i delegades i a l'afiliació en general per explicar la cooperació sindical al desenvolupament en un context en què una part dels treballadors i treballadores posen en dubte la seva utilitat. En un moment històric en el qual la solidaritat és qüestionada per impulsos individualistes i xenòfobs, hem de contraposar amb determinació la pedagogia ciutadana de la lluita compartida entre tots i totes. La solidaritat no és compartir excedents econòmics o materials, sobrats en èpoques de bonança, sinó que és la consciència comuna del vincle i la interrelació entre la classe treballadora al món pel que fa a les seves condicions de vida i de treball. És ara quan, més que mai, hem de lluitar en contra dels grans desequilibris causats pel capital i que ens afecten a tots i totes.

Materials

La campanya consisteix en la distribució d'una guia de cooperació sindical, fent especial incidència en l'explicació de com participar des del lloc de treball, d'una "cartografia dels drets", l'edició d'una exposició de caràcter itinerant i el desenvolupament d'accions concretes de sensibilització a les empreses. El resultat final que es vol aconseguir és que els treballadors i treballadores de les empreses públiques i privades de Catalunya passin a l'acció col·laborant activament en projectes de cooperació al desenvolupament. ■ **Michela Albarello**

Programa de suport a les dones del Valle del Cauca de Colòmbia

Al departament del Valle del Cauca (Colòmbia) es registren situacions límit i molt greus de violacions de drets laborals, de discriminació per gènere (tant des del punt de vista laboral com per pertinença ètnica) i d'inseguretat vital per als defensors dels drets humans. En aquest context, la Fundació Pau i Solidaritat i la Central Unitaria de Trabajadores de Colòmbia (amb qui cooperem des de fa 12 anys) vam iniciar, el 2015, el Programa integral de defensa dels drets humans laborals de les dones adreçat a les treballadores i sindicalistes del Valle del Cauca mitjançant la formació, la participació i el seu apoderament, finançat per l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament (ACCD). L'acció vol incentivar la capacitat d'organització de les treballadores colombianes en una situació de doble vulnerabilitat, enfortir el seu lideratge i, de manera específica, el de les dones afrodescendents, en la societat i, en especial, en els sindicats, i també enfortir els coneixements dels sindicats sobre la inclusió de la perspectiva de gènere com a eix transversal. Finalment, es vol promoure la defensa dels drets

humans de les dones davant les instàncies nacionals i internacionals per garantir el seu accés a una vida digna.

■ **Ester Caballé**

TTIP: la democràcia en venda

Multitudinàries manifestacions a França contra una nova contrareforma laboral, el Regne Unit a un pas de sortir de la Unió Europea i un empat tècnic en les eleccions austríaques que de poc col·loca un nou govern d'extrema dreta al davant d'un país europeu. Per si algú ho dubtava, Europa s'endinsa en una crisi sense precedents, i no tan sols en el pla econòmic i social, sinó també en l'institucional.

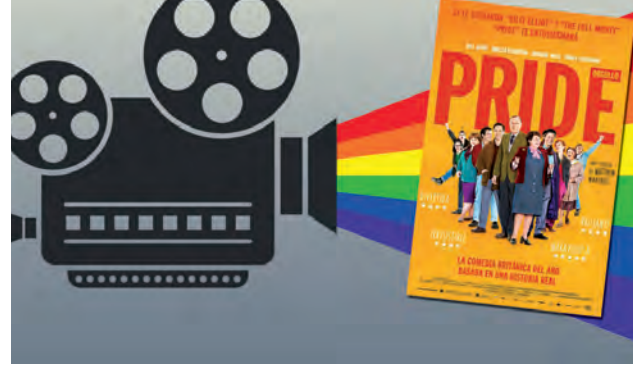

La negociació a la baixa entre Juncker i Cameron, que va obrir la porta a la discriminació dels migrants europeus, o el miserable acord amb Turquia per aturar l'afluència de persones refugiades mostren fins a quin punt la Unió Europea es troba a la defensiva, sense iniciativa i ni amb un grau mínim d'assertivitat.

Res no resulta més estrany que en una situació en la qual caldrien tants esforços per salvar el projecte europeu, ja sigui en el pla econòmic, en el social o, fins i tot, en el moral, es perdi tanta atenció i energia a negociar amb els EUA un acord comercial i de protecció d'inversions que no fa, sinó devaluar encara més la seva viabilitat. El TTIP (Acord transatlàntic de comerç i inversió) és la consolidació d'una estratègia en la qual conflueixen iniciatives tan diferents com la governança europea, el paquet de "millor regulació" o el programa REFIT, i que pretén obrir Europa a la desregulació que reclamen actors financers i grans multinacionals.

Europa ha posat preu a la democràcia, però s'ha trobat amb una resistència molt més forta que la que s'esperava. El TTIP pot ser el cop de gràcia pel projecte comú, però també pot esdevenir el catalitzador que desperti les consciències i recuperi per a Europa el pols democràtic i la vocació solidària que reclama la seva classe treballadora. És aquesta lluita la que convé guanyar. ■ **Ricard Bellera**

CCOO valora les conquestes sindicals i dels drets LGTBI a través de la mirada del cinema

Amb motiu del Dia de l'Orgull LGTBI (lesbianes, gais, transsexuals, bisexuals i intersexuals), CCOO va organitzar el cinefòrum Històries de Cine, en el qual les conquestes sindicals i els drets de les persones LGTBI van ser els protagonistes.

La pel·lícula escollida va ser *Pride (Orgull)*, del 2014, dirigida per Matthew Warchus. La projecció es va fer a l'Institut Francès, i per al col·loqui van comptar amb uns convidats de luxe per a l'ocasió: els fundadors de l'Associació LGSM (Lesbians and Gays Support the Miners), protagonistes del film. Van venir des de Londres especialment per a aquest esdeveniment, convidats per l'Àmbit LGTBI de CCOO de Catalunya, amb el suport de l'Ajuntament de Barcelona i la col·laboració del Casal Lambda de Barcelona i de la Mostra Internacional de Cinema Gai i Lesbià de Barcelona, Fire!

Vivències compartides

També van convidar a participar al cinefòrum els representants sindicals de les empreses Valeo i eDreams, que van compartir les seves vivències, derivades dels conflictes laborals que van patir, i van explicar com les lluites i conquestes sindicals són exemples d'èxit, fonamentalment, per la lluita sindical organitzada i per la complicitat de múltiples aliances, dels diferents agents socials, que generen. També ho són per les mostres de solidaritat

de col·lectius minoritaris, com l'acció del col·lectiu de persones LGTBI de CCOO, que, en el cas concret de Valeo, van fer unes polseres amb l'arc de Sant Martí, símbol del moviment LGTBI, per recollir diners per a la caixa de resistència dels vaguistes. Un exemple que, salvant totes les distàncies, va servir per il·lustrar el paral·lelisme entre situacions de lluita sindical dels anys vuitanta i les actuals; contextos diferents, però que assenyalen que quan les minories s'alien contra un enemic en comú s'aconsegueix molt més que quan les lluites es polaritzen, i així s'avança en l'agenda social.

Sensibilització

Aquesta activitat va néixer amb el propòsit de desenvolupar una sensibilitat al voltant del col·lectiu LGTBI, de contribuir a l'eradicació de les discriminacions que pateix i d'aconseguir una mirada crítica davant de les qüestions ètiques, polítiques i socials de la temàtica LGTBI, potenciant la divulgació de la Llei contra l'homofòbia i fent participants en aquest procés els diferents àmbits associatius, les administracions i la societat civil, amb un èmfasi especial en el món laboral. En aquest sentit, pels objectius marcats, la jornada va ser un èxit de participació i d'implicació de l'actiu sindical. ■ **Raquel de Haro**

El servei assegurador de

Avantatges i descomptes especials per a afiliats/ades

Fins al 29 de juliol

Estan passant coses increïbles

MESOS GRATIS

A L'ASSEGURANÇA DE COCHE O MOTO

2 mesos el primer any + 2 mesos el segon

Fins al 30 de setembre

Qui té un amic... té un obsequi!

40 € per cada amic que portis, i regals per a ells.

(fins a 5 amics)

4 = **200 €**

Més informació a la teva delegació ATLANTIS o al:

901 500 400 - 93 496 47 97

www.atlantis-seguros.es

Les desigualtats afecten la salut de les dones

“Salut per a totes. Prou desigualtats” ha estat el lema que ha escollit aquest any la Secretaria de la Dona de CCOO per commemorar el 28 de Maig, Dia Internacional d'Acció per a la Salut de les Dones. Què volem dir quan parlem de desigualtats i salut? Volem visibilitzar que el gènere travessa tota la nostra vida i que les desigualtats que existeixen tenen efectes sobre la salut. Els homes i les dones tenen situacions diferents a tots els països, en totes les classes socials i en totes les altres situacions: edat, diversitat funcional, opció sexual...

El sindicat coneix molt bé com el lloc laboral pot afectar la nostra salut i que, tant pel tipus d'activitat que es fa com per la professió o per la categoria, estem exposats a diferents tipus de riscos laborals. Per exemple, a la construcció o a la sanitat tenir una categoria o una altra provoca estar més exposada a patir un accident o una malaltia laboral. També el fet de tenir feina o de no tenir-ne té efectes molt negatius.

Condicions que afecten la salut

Però desconexem més com afecten altres aspectes de la nostra vida a la salut. Com el fet de viure en un barri o en un altre, tenir més o menys formació, cuidar una persona malalta, tenir un habitatge en males condicions o estar exposats a contaminació ambiental. En totes aquestes circumstàncies s'agreuja la salut pel fet de ser dones. A tot això hi hem de sumar la gran discriminació que patim quan estem sotmeses a situacions de violència; o quan som tractades amb poc respecte, estigmatitzades o més medicalitzades davant de processos naturals específics de les dones com l'atenció a l'embaràs, el part o la menopausa; o quan es redueixen els drets sexuals i reproductius, com el dret a l'avortament per a les dones joves, o quan hi ha més mares adolescents en barris més deprimits.

Les dones, tot i viure més anys, tenim més mala salut.

■ **Carme Catalán**

La Inspecció de Treball actua en matèria d'igualtat d'homes i dones a les empreses

L'Administració vetlla per evitar discriminacions per raó de gènere als centres de treball

La Inspecció de Treball està fent requeriments a empreses, com a part d'una campanya d'igualtat d'homes i dones. És important conèixer —especialment els delegats i delegades— el material que es reclama perquè ajuda a demanar-lo en la negociació de les mesures i dels plans d'igualtat a les empreses.

A la compareixença, a més de l'empresa, la Inspecció de Treball demana la participació de la representació sindical.

REQUERIMENTS DE LA INSPECCIÓ DE TREBALL

En matèria d'igualtat salarial:

Listes de la plantilla incloent-hi sexe, codi de contracte, categoria professional, antiguitat i conceptes salarials (salari base, plusos, productivitat, extres, etc.), indicant quins no es troben recollits en el conveni. Nombre i import de pagues rebudes el 2015.

Identificació i explicació dels plusos o dels complements salarials no previstos en el conveni col·lectiu, acreditant criteris objectius per a la seva concessió. Explicació del sistema d'oferiment d'hores nocturnes.

Relació de la plantilla, indicant el nombre d'hores extres realitzades cada mes i la retribució per hora extra assignada a cada persona. Informació del procediment per oferir hores extres i controls de la seva realització.

Descripció de les funcions per cada lloc de treball.

En matèria de plans d'igualtat:

Pla d'igualtat (amb l'acta d'aprovació per les parts social i empresarial) i diagnòstic previ de situació.

Activitats de desenvolupament i segui-

ment del pla (incloent-hi les actes de la comissió d'igualtat).

En matèria de prevenció de l'assetjament sexual i per raó de sexe:

Protocol de prevenció de l'assetjament sexual i l'assetjament per raó de sexe (amb l'acta d'aprovació per les parts social i empresarial). Acreditació de la seva difusió entre la plantilla, amb indicació de les persones responsables.

Mesures específiques adoptades per a la prevenció.

Casos d'activació del protocol el 2015.

En matèria d'accés a l'ocupació i ascensos:

Criteris per a la promoció professional existents a l'empresa. Ascensos l'any 2015. Relació de cursos de formació professional impartits a/per l'empresa el 2015, persones assistents per sexes i criteris per a la seva oferta i assignació.

Informació sobre el sistema de publicació d'ofertes d'ocupació. Noves ofertes i contractacions amb la mateixa informació que la resta de plantilla.

■ **Lidia Sandalinas Féliz**

CCOO de Catalunya convoca el seu 11è Congrés

El Consell Nacional de CCOO de Catalunya ha acordat convocar l'11è Congrés del sindicat, que se celebrarà a Barcelona els dies 4, 5 i 6 d'abril del 2017 sota el lema "FEM CCOO, fem organització, fem participació, fem lluita, fem propostes, fem història, fem aliances, fem mobilització, fem drets, fem igualtat, fem solidaritat, fem servei, fem sindicat."

CARTA DE CONVOCATÒRIA

1. Els homes i les dones que conformem el Consell Nacional de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya (CONC), reunits el 22 de juny del 2016, hem debatut i aprovat aquesta Carta de convocatòria de l'11è Congrés de la CONC, que ha de reunir a la ciutat de Barcelona, els propers 4, 5 i 6 d'abril del 2017, les dones i els homes que, en delegació dels afiliats i afiliades, es constituïren en l'11è Congrés de la CONC per debatre i establir l'estratègia i les pràctiques d'actuació sindical per als propers anys i adequar i elegir els òrgans i les estructures de funcionament.

2. El Congrés de la CONC reunirà 630 homes i dones delegats en representació de les persones afiliades a les organitzacions federatives i territorials que integren la CS, a les quals se sumaran els membres de la Comissió Executiva sortint, que tenen la consideració de membres nats, els set delegats i delegades que representen els pensionistes i jubilats, les dues persones delegades que representen Acció Jove - Joves de CCOO i un representant de l'afiliació dels treballadors i treballadores autònoms dependents, fins a arribar a un total de 650 persones delegades.

El Congrés de la CONC emmarca els processos congressuals propis de les federacions sindicals sectorials i unions sindicals intercomarcals que conformen la CONC i que han de confluïr en l'11è Congrés de la CONC.

En una fase prèvia al procés congressual se celebraran assemblees en què, al mateix temps que es fa el retorn de l'estat de desenvolupament de les conclusions de l'Assemblea sindical oberta (ASO) i de la Conferència de Dones i Homes, es presentaran i validaran els eixos de l'11è Congrés.

Els documents congressuals seran elaborats per una comissió pròpia, que serà conformada pel Comitè Confederal, però ampliat, per integrar les diferents realitats territorials i sectorials, de gènere, per raó d'origen i generacionals, i diversitats sindicals. Aquesta comissió dinamitzarà tot el procés congressual, elaborarà els documents de debat i concretarà els aspectes materials de tot el procés congressual.

La fase de debat i d'elecció de delegats i delegades en cadascun dels nivells en què s'organitzen les 141.676 persones afiliades —secció sindical d'empresa, sindicats intercomarcals de branca, sectors, unions intercomarcals i federacions nacionals— s'iniciarà amb posterioritat a l'aprovació dels documents pel Consell Nacional i en els intervals temporals i amb les formes que determinin les normes congressuals.

El Congrés de la CONC s'inscriu en el marc del Congrés de la CS de CCOO d'Espanya, com a expressió de la coresponsabilitat en la definició de les polítiques sindicals per al conjunt de l'Estat des de la personalitat pròpia de la CONC com a sindicat nacional de Catalunya.

Els debats s'emmarquen i s'alineen, també, amb les propostes sindicals aprovades en el Congrés de la Confederació Europea de Sindicats (CES), celebrat a París, del 29 de setembre al 2 d'octubre del 2015, i de la Confederació Sindical Internacional (CSI), celebrat a Berlín del 18 al 23 de maig del 2014, reafirmant així el compromís internacionalista de la CONC en les propostes i la pràctica de l'acció sindical. Reforçar el sindicalisme internacional és fonamental perquè els treballadors i treballadores puguem avançar en condicions de treball i de vida. Per això l'exigència de treball digne, el compromís amb la construcció d'una Europa social i la lluita contra les polítiques neoliberals travessa el conjunt de les reflexions congressuals.

3. S'impulsarà i garantirà la màxima participació de l'afiliació per avaluar l'acció sindical realitzada i construir les propostes de treball per encarar els reptes a què ens enfrontem els treballadors i treballadores. Obrirem el debat a l'extern del sindicat, compartint anàlisi i propostes amb aquells sectors, organitzacions socials i persones amb qui compartim objectius, valors socials i espais de mobilització.

A l'octubre aprovarem els documents congressuals i les normes per organitzar el debat i l'elecció de les persones delegades. Establir espais i marcs de reflexió i debat, tant presencial com organitzant l'ús de les potencialitats de les xarxes socials. Volem promoure la màxima participació per incorporar experiències i coneixements sindicals que integren la majoria de diversitats reals del món del treball, i projectar els debats congressuals per donar a conèixer les reflexions i propostes.

El procés congressual és un bon moment per reforçar el treball de les seccions sindicals, millorar el seu vincle amb el sindicat, així com dels sindicats territorials, que tenen un paper clau en l'organització de la participació de l'afiliació a les empreses, en especial a les petites i mitjanes.

4. Convoquem el congrés amb 141.676 persones afiliades i 20.830 persones delegades. Fa 38 anys que som el primer sindicat català, amb el 41,76% de la representativitat en les eleccions realitzades als centres de treball. Aquestes dades reforcen la legitimitat de CCOO de Catalunya per seguir representant i defensant els interessos laborals, econòmics i socials dels treballadors i treballadores catalans.

La legitimitat que ens dona ser l'organització sindical més representativa ens trasllada una enorme responsabilitat a l'hora de definir estratègies sindicals, adequar les estructures de funcionament i elegir els nous equips de direcció, reforçar el vincle social amb l'afiliació, promoure una major capacitat d'organització dels treballadors i treballadores, i augmentar la utilitat de l'acció del sindicat a l'empresa i a la societat.

5. L'11è Congrés és, també, el colofó del llarg procés de participació, debat, reflexió i construcció de propostes iniciat el 2014, aprofitant el 50è aniversari d'aquell 20 de novembre del 1964, que va aplegar clandestinament en assemblea més de 300 homes i dones representant els seus companys i companyes, per debatre la situació, aprovar una plataforma reivindicativa i començar a donar forma al que ha acabat sent la Comissió Obrera Nacional de Catalunya.

Lluny d'actes litúrgics o nostàlgics, al llarg d'aquests quasi dos anys hem obert un ampli procés de debat i reflexió, tant a l'intern com a l'extern, en relació amb el paper de CCOO avui i la seva projecció a futur. Hem reivindicat la contribució dels homes i dones de Comissions a la construcció del present i al paper d'unes Comissions Obreres sense les quals no es pot explicar la història de Catalunya dels darrers 50 anys. Hem aprofitat l'aniversari per reflexionar sobre nosaltres mateixos i actualitzar propostes d'acció i funcionament, amb l'Assemblea sindical oberta (ASO) i la celebració de la segona Conferència de Dones i Homes de la CONC.

L'ASO ha estat un ampli procés participatiu, de reflexió sobre la pròpia pràctica, d'aproximació als nous reptes, de fer aflorar propostes de canvi. Un procés participatiu horitzontal en què ha fluït de manera lliure el pensament, la reflexió, l'autocrítica i la construcció de propostes, en el qual han participat, utilitzant diverses metodologies, presencials i virtuals, prop de 10.000 persones, majoritàriament

afiliades, però també de l'extern del sindicat. Hem conegut i escoltat com se'ns veu i què se'ns demana.

La segona Conferència de Dones i Homes ha constatat que, tot i els avenços en matèria d'igualtat efectiva, hi ha camí a recórrer, dins i fora del sindicat. Hem reafirmat els valors de la igualtat i la necessitat de seguir treballant per fer del sindicat una organització d'iguals en l'acció, en la pràctica, en les formes, en la imatge, en els valors i compromesa en la feminització de la societat.

Davant els canvis que operen en l'entorn socioeconòmic i polític en què actuem, CCOO no hem defugit l'obligació de repensar-nos per seguir sent útils, renovant la proposta, l'acció i l'organització per reforçar-nos. Quan les hegemònies politicoideològiques avui dominants en la societat imposen la individualització i la mercantilització de les relacions socials, CCOO volem rearmar-nos per fer-hi front, actualitzant pensament i pràctiques. Al llarg del mandat hem posat al dia el codi ètic i de conducta per reforçar els valors del sindicat amb mesures concretes i amb pràctiques exigibles. Transparència, rendició de comptes, declaració de béns, límit de mandats, renovació, paritat.

6. El desembre del 2012, quan cloïem el X Congrés, la crisi i la recessió estaven instal·lades al país. Ens vam trobar davant el repte de confrontar-nos a l'aplicació d'una contrareforma laboral: després d'haver convocat, organitzat i realitzat dues vagues generals, el 27 de març i el 14 de novembre del 2012, ara calia fer-hi front a les empreses i els sectors, per frenar l'atac sistemàtic als drets dels treballadors i treballadores i l'atac a la negociació col·lectiva. Es vol fer del treball una variable més al servei de la rendibilitat econòmica empresarial, desposseint-lo de la tutela que representa el dret laboral. Ho hem fet enmig de l'ofensiva contra el sindicalisme, que pretén afeblir la capacitat d'intervenció.

Aquests anys l'acció sindical, a l'empresa i la societat, ha estat especialment intensa. Temps difícils, durs, complicats i complexos, caracteritzats per la forta hegemonia de les polítiques neoliberals, aplicades per uns governs servils als poders econòmics, que volen desmuntar moltes de les conquestes assolides per la mobilització social. Al costat de la contrareforma laboral i les retallades als serveis públics i la protecció social, hem vist com s'han imposat unilateralment incompliments del Pacte de Toledo, s'han fet privatitzacions, s'ha intervingut en contra dels drets sexuals i reproductius de les dones, s'han limitat llibertats, com la de manifestació o la d'expressió, s'ha perseguit sindicalistes, encausant-los per haver participat en piquets informatius a les vagues generals, demanant-los penes de presó... El resultat és a la vista: som més pobres, més desiguals, més precaris, tenim menys drets, menys llibertats, menys benestar, confiem menys en les institucions de govern.

L'acció sindical en empreses i sectors, la capacitat d'intervenció en la negociació col·lectiva i la presència organitzada als centres de treball han estat elements centrals per combatre les agressions imposades per la llei. Hem forçat l'espai de diàleg social amb les patronals, per introïr garanties i tuteles col·lectives, en especial en el marc de la negociació col·lectiva, com en el cas de l'Acord interprofessional de Catalunya (AIC), que ha permès mantenir la capacitat d'intervenció sindical en benefici dels drets dels treballadors i treballadores, i mantenir viva la lògica de la negociació col·lectiva.

Hem treballat de forma conjunta amb organitzacions socials, impulsant i participant en diverses plataformes

(Plataforma Prou Retallades, Plataforma per una Fiscalitat Justa, Ambiental i Solidària, Plataforma per la Renda Garantida de Ciutadania, Pobra Zero, Stop Mare Mortum, Promoció del Transport Públic, Aigua és Vida, Pacte Més Indústria...) i ens hem mobilitzat per oposar-nos a les polítiques de retallades de drets i a la deriva autoritària dels governs. L'educació, la salut, la protecció social, l'atenció a la dependència, entre d'altres, han estat camps de batalla social on hem participat. El treball per una renda garantida de ciutadania i la lluita contra la pobresa, la desigualtat i la precarietat han estat presents al llarg de tot el mandat.

La resposta social ha conviscut, a vegades de manera contradictòria, amb el debat nacional, que s'ha intensificat al llarg d'aquest mandat. La deriva recentralitzadora del Govern de l'Estat, envaint competències i limitant la capacitat legislativa pròpia (utilitzant de forma partidària el Tribunal Constitucional com a quarta cambra, contribuint, així, encara a la seva deslegitimació), i l'acumulació d'un dèficit històric en inversions en infraestructures, junt a la pervivència del dèficit fiscal, han aguditzat la contradicció entre l'actual model d'estat i les aspiracions de major autogovern o de reconeixement dels drets nacionals. CCOO, sota la premissa que Catalunya som un sol poble i que els drets nacionals i socials han d'avançar junts, hem actuat i pres posició agafant com a base la resolució aprovada pel X Congrés, que defensa el dret a decidir des del respecte a la pluralitat i la diversitat de posicions que sobre el futur nacional de Catalunya hi ha entre l'afiliació al sindicat. Hem intentat defugir de la instrumentalització que des de l'esfera política s'ha volgut fer de les organitzacions socials, en especial les sindicals, al llarg d'aquest procés. Ho hem fet, però no sense dificultats. El debat nacional i el debat social moltes vegades s'han vist contraposats per unes lògiques dels governs de Catalunya i l'Estat que s'han instal·lat en el conflicte nacional i la no-negociació, amagant, així, en moltes ocasions, el debat social que provocava la seva política de retallades. L'actitud autoritària del Govern del PP, negant tot diàleg i via de negociació, ha estat clarament instrumentada i ha preferit instal·lar-se en el conflicte.

Al llarg del procés congressual haurem d'avaluar el resultat de la nostra acció i redefinir les línies d'acció a futur per revertir la situació.

7. Les febleses de l'economia catalana, que es van fer evidents amb l'explosió de la bombolla immobiliària, van mostrar-nos la dependència de l'economia especulativa i la desindustrialització, l'enorme financerització, que generava famílies i empreses altament endeutades, i que es va convertir en endeutament públic, s'han agreujat aquests anys. Ha continuat la destrucció de capacitat productiva instal·lada i no s'ha promogut el canvi de model productiu que hem reclamats. S'ha seguit imposant la lògica de les polítiques neoliberals, basades en la contenció de la despesa social, d'una banda, i la disminució dels costos laborals, de l'altra.

Es vol imposar un model econòmic en què la devaluació del treball i la limitació de drets laborals, sindicals i socials siguin la base de la competitivitat de l'economia catalana. Es renuncia a fer del treball de qualitat i de l'impuls de la formació, la recerca, la innovació i el coneixement el motor per augmentar la productivitat i la competitivitat. Els poders econòmics i financers segueixen afirmant que l'ajust de preus i costos relatius de béns i serveis és el que ha permès millorar la capacitat competitiva de l'economia i l'ocupació, i que encara no s'ha acabat el procés d'ajust competitiu. És una posició que no podem compartir, ja que l'aposta per un model productiu basat en l'ocupació de baixa qualitat, salaris reduïts, contractació precària i desprotecció social s'ha mostrat inútil econòmicament i injusta socialment.

No s'han abordat els canvis estructurals que permetrien avançar cap a un nou model productiu. Les inversions en formació i qualificació, en R+D+i, les infraestructures tecnològiques, de transport i ferroviari, en especial el corredor mediterrani, la reforma energètica, abordar la dimensió de les nostres empreses i el seu finançament, etc., segueixen sent reptes pendents que llastren la millora de la base in-

dustrial i la competitivitat basada en la innovació i el coneixement. Per això hem impulsat la Pacte Més Indústria, que ha permès assolir importants consensos socials favorables al canvi de model productiu i que s'ha de concretar en un pacte nacional que comprometi una estratègia industrial que orienti l'acció de govern a mitjà i llarg termini.

8. Avui les grans variables macroeconòmiques mostren signes de recuperació, però les febleses i els problemes de fons de l'economia catalana segueixen instal·lats i la situació social ha empitjorat. No ens hem recuperat de la important destrucció del teixit productiu que ha sofert la nostra economia; l'atur segueix sent el primer problema social del país; segons l'EPA, a Catalunya encara hi ha més de 600.000 persones en aquesta situació i 5.000.000 al conjunt de l'Estat; l'ajust pressupostari ha continuat afectant els drets socials i dificultant l'activació de l'economia, atesa la caiguda d'ingressos i l'augment de despesa pel funcionament dels estabilitzadors socials, però també per l'aplicació de polítiques desfinanceritzadores (i de regals fiscals).

El greu dèficit del mercat de treball és una de les principals rèmores per consolidar un procés de creixement equilibrat i sostenible. L'atur va disminuint, però la creació d'ocupació es fa a un ritme insuficient, amb una molt baixa qualitat i amb impacte de gènere important. Al mateix temps es cronifica l'atur de llarga durada i la pèrdua de cobertura de protecció de les persones excloses del mercat de treball. Cau la població activa, no només per demografia, també augmenta l'emigració, especialment la juvenil, i la deserció del mercat laboral, tant de dones, que estan assumint la manca de recursos socials públics, com de majors de 55 anys, per l'estigma d'obsolescència que suporten. El panorama és de precarietat, amb creixement de la temporalitat i la parcialitat; desigualtats creixents entre homes i dones, en l'atur, en els salaris, en la qualitat de la contractació; joves exclosos, subocupats, emigrats, etc. El resultat és que a Catalunya, com a Espanya, ha augmentat la pobresa i la desigualtat social, i que un dels nous productes de la reforma laboral sigui la pobresa laboral, persones que treballen amb baixos salaris, que no poden cobrir les necessitats bàsiques o arribar a final de mes.

9. El que va començar com a crisi econòmica, per convertir-se en una greu crisi social, ha esdevingut, també, crisi política i crisi institucional. L'hegemonia del dogma neoliberal dictat per les institucions de la UE i pels poders econòmics ha forçat els països amb nivells de dèficit, com a conseqüència de la crisi, a haver de suportar atacs dels "mercats" financers sobre els deutes sobirans. Els ha obligat a aplicar mesures polítiques que han generat més recessió i més atur, que han incrementat les desigualtats, la pobresa i l'exclusió social, i que han posat en qüestió el model social de l'estat del benestar garant dels drets laborals, socials i civils. Els atacs al deute sobirà han afeblit la mateixa democràcia i s'han arribat a substituir governs elegits democràticament per governs tecnòcrates al marge de les urnes o s'han forçat canvis constitucionals per regular els límits al dèficit, al marge de la participació ciutadana.

L'escenari polític ha canviat al llarg d'aquests quatre anys i s'apunta un cicle de canvi en la política espanyola i catalana, en què els actors polítics que des del 1979 ocupaven l'espai central han de compartir-lo amb nous subjectes. Aquest corrent de canvi es comença a viure socialment el 2010, quan la ciutadania comença a respondre en massa al carrer contra les polítiques d'austeritat i retallades i les institucions perden credibilitat.

A partir del 2013 la mobilització social llangueix i el debat polític guanya protagonisme, instal·lat en el llarg cicle electoral que s'inicia amb les eleccions europees i continua amb les autonòmiques i municipals, les catalanes i les estatals (avui pendents de resolució). Sens dubte els centenars de milers de llocs de treball destruïts i la instal·lació en l'atur d'importants col·lectius, en especial la joventut, els baixos nivells de protecció social i la manca de respostes institucionals posen en qüestió la confiança i la credibilitat de la política i castiguen a qui exerceix el govern de la crisi sense resoldre els problemes de la gent ni donar una perspectiva social clara.

El mapa polític, municipal, nacional o estatal, presenta canvis importants. A moltes comunitats autònomes el PP perd la majoria absoluta i s'obre pas a la formació de governs de coalició. A escala municipal, tot i la gran variabilitat en la composició de majories de govern, es castiga els partits de les retallades i de l'austeritat i els resultats globals mostren un biaix a l'esquerra. Emergeix una esquerra amb components nous, sorgits dels moviments socials, que nosaltres, com a sindicat, també hem impulsat (ILP habitatge, transport públic, pobresa energètica, salut pública, plataformes contra les retallades, etc.).

A l'Estat constatem la fi del bipartidisme i s'obre pas un marc on quatre partits, més les formacions de nacionalitat, han de generar noves dinàmiques polítiques de pacte i/o coalició. L'esquerra, o nova esquerra, emergeix en "reconstrucció" i amb un canvi generacional. Diverses opcions d'una esquerra més sociològica que organitzativament política guanyen paper. Les noves forces emergents, en principi, han d'afavorir un gir en les polítiques, si es consolida, favorables als interessos de les classes treballadores.

Tenim davant, els propers anys, un nou escenari polític en què haurem d'estar amatents per realitzar amb rigor i des de la independència les nostres funcions de reivindicació, lluita si cal, negociació i acord.

10. CCOO hem actuat en un entorn hostil. El sindicalisme s'enfronta a un dur atac ideològic, que té un suport polític i mediàtic que s'inscriu en la lògica neoliberal que qüestiona les organitzacions representatives d'interessos col·lectius i, en especial, els sindicats, considerats com a contrapoder per frenar la desigualtat i la injustícia i per combatre la pobresa i la precarietat. Es desqualifica i projecta una imatge distorsionada del sindicat, de la seva funció i de les persones que dediquem temps i compromís a defensar els interessos del conjunt dels treballadors i treballadores.

Les campanyes orientades en contra del sindicalisme han contribuït a generar una imatge social d'estructures burocratitzades, amb un alt grau de rigidesa i poc properes a les persones. Una imatge que, malgrat que considerem que no es correspon amb la realitat, és la que s'instal·la en la percepció social majoritària i ens obliga a repensar críticament formes d'organitzar i actuar, comportaments i comunicació. Aquesta percepció té a veure amb l'entorn laboral i el grau de sindicació: l'esmicolament del món del treball, derivat de la descentralització productiva d'un teixit empresarial majoritàriament configurat per les microempreses i les altes temporalitat i parcialitat en la contractació, entra en contradicció amb les formes com organitzem la nostra acció sindical i amb l'existència de sectors importants de treballadors i treballadores que no s'adscriuen a les organitzacions sindicals. Aquest és un dels principals reptes: organitzar tots els treballadors i treballadores, i, per tant, especialment els que avui no estan organitzats, amb noves formes i noves utilitats. L'única garantia de trencar la lògica de la precarietat és, precisament, l'organització allà on la precarietat s'origina i per qui la pateix, per oposar-hi organització, força i propostes.

11. En síntesi, aquests anys hem continuat donant resposta als importants reptes de la classe treballadora, en una greu situació de crisi econòmica, social i política. Hem reafirmat la necessitat de mobilització sostinguda, unitat d'acció i confluència social, capacitat de proposta, exigència de diàleg i concertació social. Ens hem fet forts en la negociació col·lectiva, evitant la caiguda dels convenis i l'esmicolament dels àmbits sectorials, apostant més per mantenir viu l'instrument que per avançar en nous continguts. Hem explicat la voluntat de renovar-nos com a organització per fer front als nous reptes, apropar-nos als treballadors i treballadores, donar resposta a tota la seva diversitat, arrelar-nos als centres de treball, guanyar en autonomia, independència sindical i utilitat, incrementar la representativitat i legitimitat del sindicat per actuar i representar, millorar l'eficiència en la gestió dels recursos, aprimar estructures i reforçar l'activitat i ser més transparents.

Hem introduït importants canvis organitzatius per adequar l'organització i millorar el seu funcionament i la seva capacitat d'actuació, apropant-la i fent-la referent a tots els centres de treball, amb noves estructures d'execució i direcció de les polítiques sindicals, que volen ser més eficients i més confederals. Hem garantit la pluralitat dels debats estratègics que han configurat les polítiques sindicals al llarg del mandat. Hem hagut d'adequar l'estructura de costos a uns ingressos tendencialment minvants, realitzant reestructuracions internes, doloroses, perquè han afectat persones; inevitables, perquè ens obligaven imperatius econòmics, i controvertides, quan no han pogut solucionar-se en la negociació, però que han garantit la sostenibilitat present i futura de l'organització i el servei a l'afiliació i a la funció pròpia del sindicat. Hem materialitzat una nova estructuració territorial i hem abordat la reestructuració organitzativa sectorial.

12. Iniciem el procés congressual per actualitzar la proposta programàtica de la CONC a la llum dels canvis econòmics, socials i polítics dels darrers anys. Volem que l'acció sindical doni resposta a la realitat del mercat de treball, als problemes i a les necessitats dels treballadors i treballadores, a la diversitat de les persones afiliades i a la lluita contra la desigualtat. Hem d'adequar les propostes organitzatives als nous compromisos sindicals i requeriments socials per ser més útils.

Reivindiquem la centralitat del treball en la societat i la dimensió social de l'economia i l'empresa. El treball segueix sent l'element central que determina la posició social de la persona. En el treball i des del treball volem disputar el repartiment de la riquesa que el treball crea per fer avançar la igualtat. Per això hem de democratitzar les relacions laborals i el funcionament del món del treball, la democràcia no pot quedar-se a la porta de les empreses.

Valorem la capacitat i la utilitat de la mobilització i de l'organització. Promovem el treball conjunt amb entitats, associacions i moviments en l'espai de l'acció social i reforçant els valors de la solidaritat i la igualtat social entre les treballadores i els treballadors.

13. El procés congressual és en si mateix un marc on materialitzar i visibilitzar els canvis en les formes de treballar, participar i dirigir el sindicat, que s'han expressat al llarg del mandat, especialment en l'ASO. Hi ha hagut demandes en relació amb les formes de participar i debatre dels mateixos congressos i amb la renovació i els límits de mandats en les responsabilitats, de formes obertes i participatives d'elecció, de comprometre's amb el codi ètic i de conducta.

El procés congressual ha d'incorporar nous formats de debat i d'aportació de propostes, tant en les trobades presencials o en el mateix acte del congrés, com en la utilització de les potencialitats de les eines tecnològiques per generar dinàmiques obertes, participatives, flexibles.

Hem d'introduir canvis que apropin a l'afiliació el coneixement de les persones candidates a la secretaria general i que, fins i tot, les puguin avalar. Ens proposem que la presentació de candidatures, sense menystenir els mecanismes estatutaris de proclamació de candidatures i votacions plenàries del congrés, es faci en el Consell Nacional abans de l'inici dels debats i en actes descentralitzats, per assolir un mínim de 5.000 avals per a la designació pel darrer Consell Nacional previ al congrés, per evidenciar, així, aquesta major proximitat amb l'afiliació i la transparència del procés.

Reiterem l'aposta per la limitació de mandats i la renovació que fa anys vam aprovar. Volem reforçar-la, tal com s'ha conclòs en els debats de l'ASO, ampliant el límit de dos mandats a l'assumpció d'una responsabilitat determinada i establint major rigor en l'excepcionalitat d'un tercer mandat. Per això cal que hi hagi justificació argumentada i una posició col·lectiva presa en l'òrgan màxim de l'àmbit corresponent, i que sigui validat en el mateix Consell Nacional.

L'assumpció de qualsevol responsabilitat executiva ha de comportar un clar compromís amb el codi ètic i de conducta,

que hem d'estendre al conjunt de l'organització i a les pràctiques sindicals ordinàries. Ara cal posar-ho de manifest amb l'acceptació formal, de qui vulgui presentar-se a qualsevol càrrec de responsabilitat, de qüestions com la presentació de la declaració de béns, la justificació de la dedicació sindical, la no-concurrencia de causes d'incompatibilitat, la renúncia a actuar quan concorrin causes d'interès particulars, etc., a fi de materialitzar un compromís ferm amb l'organització, la transparència i l'ètica sindical.

El congrés és un moment clau per projectar l'aposta clara del sindicat per la feminització de les relacions de treball (reforç de la paritat) i de la mateixa organització. També hem d'aprofundir a fer del sindicat la imatge fidel de la classe treballadora en totes les seves diversitats i, per tant, donar resposta a la incorporació de la diversitat d'origen, funcional, generacional, de gènere i d'opció sexual.

I també ha de servir per reforçar les nostres estratègies de comunicació i participació dels treballadors i treballadores en el sindicat.

14. El nostre projecte sindical de classe es construeix des de la perspectiva del treball i no és únicament una suma d'interessos individuals, particulars o corporatius. La diversitat de la classe treballadora també és un dels elements centrals d'un projecte del sindicat de les diversitats, que ha de saber integrar i representar la realitat de totes i cadascuna de les persones que la componen, i que, per sobre de tot, treballa a favor de la cohesió social.

El congrés s'ha de reafirmar en el que són les senyes d'identitat de CCOO. La dimensió sociopolítica, vinculada al concepte de ciutadania i dels drets de ciutadania social. El caràcter de sindicat nacional i de classe, que aposta per un model socioeconòmic basat en l'ocupació de qualitat i amb drets, que reivindica la negociació col·lectiva i la concertació social com a espais de construcció de nous drets, que basa la força en l'organització, la representativitat, la unitat i la mobilització, que reclama avançar en la igualtat laboral i social, i que es compromet a impulsar i a defensar la protecció i la cohesió social. Que aferma una identitat nacional construïda a partir del reconeixement i la millora dels drets de ciutadania, del compromís en la lluita per una Catalunya més justa, integradora, que potencii la llengua catalana com a dret de ciutadania i com a element d'identificació col·lectiva i de cohesió social, i que reivindica l'autogovern com a forma més útil i més propera d'incrementar el benestar dels treballadors i treballadores. La confederalitat, en tant que sindicat general, que representen els diferents àmbits sectorials i territorials, i, alhora, com a sindicat que conjuga realitats específiques, s'expressa en el reforçament estratègic del vincle entre les organitzacions federatives i territorials que la formen. La independència i l'autonomia s'expressen en la presa de decisions i en la construcció del projecte i les propostes sindicals, suportades en la suficiència i la viabilitat econòmiques i la transparència, i en l'impuls de criteris d'eficiència, d'optimització de recursos i de cooperació interna, i allunyats d'escenaris econòmics basats en el clientelisme i la dependència externa.

15. Al llarg de tot el procés congressual el conjunt d'organitzacions que conformem la CONC debatrem, per construir col·lectivament les propostes que han de configurar un programa d'acció per afrontar, amb alternatives i propostes i amb millor organització i capacitat d'acció, els problemes, les necessitats i els reptes que tenim com a classe treballadora. Hem d'actualitzar les alternatives que al llarg d'aquests anys hem anat elaborant per confrontar-nos a les polítiques regressives i la devaluació i la precarització de les condicions de treball i de vida que s'han instal·lat en la societat.

Encarem aquest debat a partir dels següents sis eixos, amb voluntat que el procés congressual permeti tant la reflexió com l'aportació de propostes per a l'acció.

– Apostem per una economia real

L'economia catalana presenta enormes febleses i desequilibris. La dependència del creixement de factors exògens

i la desindustrialització produïda els darrers anys, que ha desequilibrat el territori, el fet que els centres de decisió de les indústries més importants estiguin fora del país, la gran presència de microempresa i la inestabilitat i la ineficiència que comporta, així com la manca d'una aposta decidida per la formació i la qualificació, la innovació i la recerca, les infraestructures tecnològiques i la sostenibilitat són els elements que configuren la feblesa de l'economia catalana.

Necessitem una economia forta, diversificada sectorialment i equilibrada territorialment, sostenible i innovadora, orientada a les necessitats socials. Una aposta per un canvi de model productiu. Amb una aposta pel canvi tecnològic i que vetlli pels efectes sobre l'economia i el treball, posant al centre les persones.

Ens cal un sistema financer potent, allunyat de les pràctiques especulatives i opaques, i que disposi d'un instrument públic per evitar l'exclusió financera i promoure la inversió productiva.

El sector públic ha de tenir un paper de motor de l'economia, proveïdor i garant dels drets de ciutadania i de la igualtat d'oportunitats, però també ha d'impulsar polítiques industrials estratègiques. S'ha de sustentar en polítiques fiscals justes i suficients.

Hem d'abordar debats referencials pel futur de l'economia catalana, per l'ocupació i per la seva qualitat, per l'equilibri social i territorial i per la sostenibilitat: la indústria 4.0, l'economia social, l'economia col·laborativa, el model turístic, el canvi climàtic. . .

– Treballem per viure amb plenitud

El treball determina la posició social de l'individu i segueix sent un dels elements més importants de socialització de la persona. De ben segur que ja no és l'únic i les polítiques d'habitatge, de protecció social, d'educació, de salut, etc., tenen un paper rellevant a l'hora d'avançar en la igualtat d'oportunitats. Però el treball digne i amb drets és la base sobre la qual les persones poden desenvolupar els seus projectes vitals. El discurs dominant vol obviar la centralitat social del treball i vol obviar el conflicte pel repartiment de la riquesa en el lloc on es crea, situant l'individu aïllat davant la seva pròpia realitat vital. Hem de confrontar idees i propostes per recuperar els valors que doten el treball de drets i condicions per garantir una vida digna sense obstacles per raó de gènere, condició, origen o opció sexual.

Vida laboral, vida social i vida personal tenen una relació causal. Els horaris del treball determinen en bona part els de la vida, encara avui determinats per la divisió sexual del treball de cura i domèstic, que recau majoritàriament sobre les dones. El debat no es pot fer aïllant les diferents vessants, ja que es retroalimenten, s'han de pensar en comú.

Fer emergir el valor social del treball permet donar valor al conflicte que es produeix on aquell es realitza. Un conflicte d'interessos, sí, però també de realitzacions vitals de les persones que tenen expectatives diverses en relació amb el treball.

L'esperança de vida creix i, per tant, ens cal una acció específica per dotar aquesta realitat positiva d'aquells recursos de qualitat per mantenir uns nivells de vida digna. Hem d'abordar la realitat dels pensionistes i jubilats, i les diverses expectatives que projecten.

La cultura patriarcal segueix travessant la societat i genera un pòsit de masclisme on floreix la violència masclista, la discriminació i la desigualtat. Més enllà de la denúncia hem de ser propositius, per tal de feminitzar la societat, posant al centre la vida de les persones.

La discriminació del que és diferent i la violència amb els més febles alimenten també la xenofòbia en una societat que estigmatitza i margina cada vegada més el nouvingut, l'immigrant.

– Llitem pel treball digne i amb drets

Les contrareformes laborals han contribuït a la devaluació de les condicions de treball, a la precarietat, al creixement de la desigualtat. S'accentuen les mateixes dinàmiques econòmiques que provoquen la globalització i l'impacte de

les tecnologies de la informació en forma de descentralització productiva i de mundialització de la cadena de valor. En un sistema que externalitza tot risc, el treball ha deixat de ser un subjecte de dret per convertir-se en un simple factor de producció més, supeditat a l'interès econòmic de l'empresa. Per això es vol limitar també el dret a la negociació col·lectiva.

Hem d'avançar en un marc català de relacions laborals que situï una nova carta de drets, que doni resposta a la realitat que estem vivint en el món del treball, que recuperi, però també que proposi, nous marcs de drets on el treball i la vida tinguin un desenvolupament digne, equilibris, proteccions.

Precarietat, contractació i frau a la contractació han de ser elements centrals a l'hora d'elaborar propostes d'acció. Aprofundint també en propostes que abordin el fenomen generalitzat de les externalitzacions i les subcontractacions. Adequar continguts, formes d'organització i propostes d'acció a col·lectius febles en el mercat de treball, com el de les treballadores de la llar, les cambres de pis i altres que, a més, són espais on pot créixer la desregulació imposada per les empreses de serveis integrals, l'economia submergida i l'autoexplotació.

També són elements clau l'aposta per un treball segur, prioritzant la tasca preventiva i la garantia de salut al treball; el valor de la igualtat al treball i la lluita contra totes les discriminacions, i la participació i la informació com a dret per intervenir i disputar les estratègies empresarials i sectorials.

Cal fer de la negociació col·lectiva l'autèntica font de drets i garanties laborals reforçant la capacitat d'intervenció dels treballadors i treballadores en tot el procés, duent a la pràctica el caràcter unitari del sindicat, construint una unitat d'acció real que prevegi la diversitat organitzativa existent, amb respecte pel pluralisme i amb protocols clars que permetin dotar de major força i utilitat l'organització dels treballadors i treballadores.

Hem de donar valor a la participació institucional i a la concertació social, alliberant-les de les males praxis que a vegades han tingut, però reivindicant-les com a instruments que donen utilitat a la funció social dels sindicats.

Joves i inserció laboral, formació professional... són continguts que tenen plena actualitat en un país on el percentatge de joves en atur és escandalós i on la subocupació és la norma.

Avui parlar de treball, de món del treball, ens obliga a situar la dimensió europea i internacional del treball (Carta social de la UE) i a reivindicar el treball digne al món. Els grans tractats (TIIP, CETA...) volen pressionar a la baixa les condicions laborals, per sota del fràgil llinar del treball digne, per protegir la inversió i promoure el comerç no regulat. Hem de reforçar el sindicalisme al món, des d'una cooperació transformadora i solidària: és una aposta central i necessària per aturar la devaluació competitiva dins la cadena de producció entre treballadors i treballadores de països i continents diferents.

– Defensem el bé comú

La riquesa que el treball crea s'ha d'aplicar a la satisfacció de les necessitats de les persones i del bé comú. Un bé comú que és la garantia d'una societat més igual, més justa, més lliure. Que necessita polítiques redistributives justes, basades en un sistema fiscal progressiu.

Hem de reconstruir les bases de l'estat del benestar, que aquests anys s'ha retallat i privatitzat, amb propostes noves que facin efectiva la lluita contra la pobresa i la desigualtat. En un context de treball més precari, que augmenta la vulnerabilitat dels treballadors i treballadores, necessitem nous instruments de protecció social i d'igualtat d'oportunitats.

L'atur manté xifres d'escàndol i mostra la cronificació de l'atur de llarga durada, l'impacte de gènere i la pèrdua de cobertura de protecció social. Cal abordar-ho amb urgència

i dotar, al mateix temps, de major potència les polítiques actives d'ocupació que personalitzin el tracte, millorin la qualitat dels serveis i integren les actuacions.

Hem de realçar el valor dels serveis públics, desqualificats i atacats en un clar intent de privatitzar-los, mercantilitzar-los i convertir-los en font de negoci. Els serveis públics són peça fonamental del bé comú, garantia d'universalitat en l'accés i la igualtat de tracte, de transparència i de qualitat.

El dret a la salut, a l'educació i a l'atenció a la dependència són drets bàsics de ciutadania que han de ser bastits des de la riquesa social existent, que ha de ser redistribuïda per garantir-los i per promoure la igualtat d'oportunitats.

El sistema públic de pensions pateix intents privatitzadors des dels poders financers, que el qüestionen. El caràcter solidari del sistema de repartiment el fa dependent de la quantitat i qualitat del treball, que és el que el nodreix. Hem de construir propostes que garanteixin la sostenibilitat del sistema i permetin l'accés a pensions dignes, corresponents a les vides laborals certes que hàgim desenvolupat. Hem d'evitar l'esmicolament del sistema de pensions, ja que es tracta del major fons solidari que avui tenim els treballadors i treballadores.

La renda garantida de ciutadania (RGC) resta encara dependent malgrat que hem mantingut una forta acció reivindicativa per aconseguir-la. Hem de reclamar-la, actualitzant la proposta feta al seu dia. Hem impulsat iniciatives pròpies, com la Xarxa d'Acció Solidària, els punts d'informació a la persona aturada, que hem d'avaluar per adequar-les.

No concebem la defensa del bé comú sense un compromís ferm i clar amb la solidaritat. En un món global la conculcació de drets es converteix en injustícia també global, ja que els efectes negatius de l'explotació acaben contaminant el sistema i afectant els treballadors arreu.

– Fem un sindicat proper

Molts són els canvis que s'han donat en el món del treball i massa encara les rigideses organitzatives. Els projectes de fusió territorial i sectorial permeten disposar de major múscul organitzatiu, però cal canviar pràctiques, mancomunat esforços, obrir les portes del sindicat per ser referents dels milers, centenars de milers de treballadors i treballadores que no s'adscriuen al sindicat. Una organització oberta, participativa, representativa, propera i transparent.

Hem d'abordar l'organització i la funció del sindicat a l'empresa i, en especial, les d'aquells espais o centres on conviuen diverses realitats contractuals i empresarials. Hem de pensar com diverses figures (secció sindical d'empresa o multiempresa, sindicalista de referència, equips mancomunats...) permeten abordar els nous reptes.

La nova realitat laboral dificulta l'afiliació de sectors importants de treballadors i treballadores que estan en entorns laborals aïllats o mancats d'empresa de referència per l'excés de rotació laboral. Un dels principals reptes que tenim és organitzar els treballadors i treballadores en situació precària. Això ens obliga a pensar com els locals sindicals, més enllà d'espais d'assessorament, són també espais d'organització, de participació, de formació, de relació.

Hem de seguir repensant el govern del sindicat, analitzant i avaluant el model definit en el passat congrés de tres nivells, per garantir una execució eficient, un govern confederal i una direcció plural. Hem d'abordar la realitat del "sindicat del jove" i el dels pensionistes i jubilats, des de la seva realitat i les seves necessitats.

Un sindicat més plural ha de recollir també la diversitat d'origen al món del treball, no tan sols en afiliats i afiliades i delegades i delegats, sinó també en la direcció de les organitzacions federatives i territorials. La multiculturalitat i interculturalitat que demana una societat sotmesa a una forta globalització ha de contagiar i impregnar plenament l'organització que vol representar el conjunt de la societat. Ja hem obert via, però hem de fer de l'ús de les xarxes socials

una eina de comunicació, de participació i de pressió. Aquest és un dels elements que configura el canvi tecnològic en la comunicació interna i externa del qual no podem defugir.

Hem d'avançar en noves formes de treball, d'organització i de direcció d'equips més horitzontals i potenciar la solidaritat interna per reforçar la confederalitat i el vincle sindical. Cal impulsar noves formes, però sobretot compromisos i pautes, en relació amb la participació de l'afiliació i amb la seva vinculació al sindicat.

Cal que continuem apostant pel treball amb altres organitzacions i la participació en plataformes que permetin fer avançar els nostres objectius i donar sortida a les nostres reivindicacions, reivindicant el paper que ens correspon com a representants del món del treball en la construcció d'una societat més justa.

Un dels reptes sindicals de primer ordre és feminitzar el sindicat. Hem de construir propostes, entre elles les de la Conferència de Dones i Homes, que permetin avançar en la igualtat efectiva, la que va més enllà de les declaracions retòriques.

– Reforcem l'ètica i els valors

Actualitzar i adequar propostes s'ha d'acompanyar de la reafirmació dels valors propis del sindicat. Cal reactualitzar i realçar el nostre codi ètic. Hem d'establir un codi de conducta del delegat i delegada sindical que sigui el mirall on ens podem veure reflectits.

Tot allò referit a la igualtat en el treball i la societat, el combat contra tota discriminació i el rebuig a tota manifestació xenòfoba i racista, masclista, homòfoba i violenta és un valor que ha d'impregnar la forma de ser i d'actuar de qualsevol persona que pugui representar CCOO en qualsevol àmbit i nivell.

Qüestions com la limitació de mandats i la renovació, la transparència en els recursos, la utilització de les hores sindicals, la rendició de comptes de l'activitat sindical, el reforç de la militància i la col·laboració voluntària de l'afiliació, que hem debatut i adequat aquests anys, han de passar el sedàs col·lectiu del debat congressual per tal que el congrés sentenciï les decisions que haurem d'impulsar i fer complir.

Un procés de renovació sindical s'ha d'acompanyar d'un important projecte formatiu per a l'afiliació, els delegats i delegades i les estructures dirigents.

16. CCOO volem seguir sent la millor eina i l'instrument de què disposem els treballadors i treballadores catalans. Davant les fortes agressions que estem rebent la classe treballadora en els drets i les llibertats, i davant dels intents de desmuntar el model social que hem anat construint amb la lluita, el sindicat és més necessari que mai.

La legitimitat política, ètica i representativa de CCOO ens permet entomar aquest procés congressual, en el qual hem d'actualitzar propostes i formes organitzatives, situats a l'ofensiva per disputar, a l'empresa i els sectors i a la societat, el repartiment just de la riquesa que el treball crea i traduir-ho en millores de les condicions de treball i de vida, en més igualtat social i laboral, i en major llibertat personal i col·lectiva.

L'11è Congrés ha de seguir consolidant la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, i el sindicalisme confederal de classe i nacional que representem, com un instrument útil i un contrapoder social, com una eina de solidaritat i de transformació social.

Barcelona, 22 de juny de 2016

Diversitat de mobilitzacions contra les injustícies empresarials

Des del passat mes de març, moltes han estat les mobilitzacions a diferents empreses catalanes en situació de conflicte.

Començant pel sector industrial, parlem de casos com els ERO a Delphi de Sant Cugat o a General Electric (GE Wind i GE Hydro), ara ambdues amb principi d'acord; l'anunci de vaga a SEAT —finalment retirada per avenços en la negociació—, pel bloqueig al conveni col·lectiu, o de Valeo, on malauradament s'ha retirat el projecte de reindustrialització previst.

La indústria del clor també ha exigint la defensa dels llocs de treball, amb representants sindicals de Covestro, Ercros (amb anunci d'acomiadaments sobre la taula) i Inovyn-Solvay anant al Parlament. A Doga Metal Parts d'Abrera la pressió sindical ha aconseguit desfer l'actitud immobilista de la direcció negociant el conveni i a Procter&Gamble de Mataró es lluita pels llocs de treball davant l'anunciada venda de l'empresa.

Al sector de la indústria agroalimentària hem tingut manifestacions de la plantilla de Bacardi, que va arribar a un acord per

aplicar un ERO amb millors condicions. També el personal de la indústria flequera de Barcelona s'ha mobilitzat, i ha aconseguit revertir cinc anys de congelació salarial, o el del sector agropecuari, i ha desbloquejat la negociació del conveni en matèria salarial. CCOO també s'ha posicionat a favor dels treballadors i treballadores del sector carni.

En l'àmbit de serveis a la ciutadania desataquen els conflictes continuats a Metro i Autobusos de Barcelona, Renfe i ADIF, i a Televisió de Catalunya (on la direcció manté la demanda de 7 anys de presó per a un empleat per suposades filtracions) i Catalunya Ràdio. També hem reivindicat millores per als empleats dels trens cremallera de Núria i Montserrat, de les estacions d'esquí de La Molina i Espot - Port Ainé, de la Policia Local de Lloret de Mar, així com per a famílies de pescadors de Tarragona. També s'ha anunciat vaga del personal de torres de control de diferents aeroports de l'Estat (inclòs el de Sabadell).

Als serveis, destaquem mobilitzacions de Caprabo o de MINA, Aigües de Terrassa,

CCOO s'ha mobilitzat contra la desmesurada demanda de 7 anys de presó per a un treballador de TV3

contra modificacions substancials de condicions de treball; a Banc Santander, Hewlett Packard (HP), Indra BPO i Capgemini, per anunci d'acomiadaments; a Subministres Girona, a l'Hotel Marina Sand de Lloret de Mar i a Nextel Engineering, per impagaments als empleats i empleades; a les oficines d'atenció ciutadana (OAC) de l'Ajuntament de Barcelona i a eDreams ODIGEO BCN, que han permès millorar les condicions laborals dels empleats i empleades; al sector de caixes d'estalvi i de contact center, per la negociació del conveni col·lectiu, o a la cèntrica Cafeteria Zurich de Barcelona, per la defensa dels llocs de treball. Finalment, anotem la vaga a FCC Construcció per l'ERO presentat per la direcció. ■

CCOO contra les conductes antisindicals de SMP, BIMBO i la clínica Sant Jordi

CCOO ha actuat amb contundència contra les actituds antisindicals que han tingut lloc en algunes empreses catalanes.

En el cas de **SMP**, CCOO va presentar una demanda judicial contra l'empresa per denunciar l'acomiadament disciplinari amb falsos arguments d'un treballador, que era delegat i membre del comitè d'empresa del centre de Castellbisbal. Per CCOO es tracta d'un cas clar de persecució sindical per part de l'empresa, que fa temps que practica un atac continuat als delegats i delegades i afiliats i afiliades de CCOO.

En el cas de **Bimbo**, els delegats i delegades de CCOO de les diferents plantes de l'Estat han fet concentracions a Barcelona i a València per manifestar el seu rebuig a l'acomiadament del secretari general de la Secció Sindical de CCOO del col·lectiu

de treballadors i treballadores autònoms dependents de Bimbo. Es tracta d'un cas de repressió sindical per la negativa de CCOO a supeditar-se a les exigències de l'empresa de signar acords que perjudiquen els treballadors i treballadores.

A la **Residència Geriàtrica Sant Jordi**, de Cornellà de Llobregat, fa temps que les delegades de CCOO demanen el compliment de la legislació laboral. Sembla que això no agrada a la direcció de l'empresa, que ha decidit agreujar la seva pressió antisindical acomiadant-ne una. La reacció del sindicat ha estat la denúncia pública de l'atac contra els nostres drets, el recurs jurídic i la mobilització solidària. El passat 13 de maig més d'un centenar de delegades i delegats es van concentrar davant la porta del centre per reclamar la readmissió immediata de la companya. ■

Oposició frontal a la reducció de línies de P3

Fa temps que sabíem que la població infantil es reduiria. La demografia ens ho avisava des dels anys vuitanta, però es va transformar en greu caiguda a partir del 2009 amb la crisi econòmica i les polítiques injustes, inútils i ineficaces aplicades pels governs neoliberals.

El mes d'octubre vam començar a rebre informacions de massius tancaments d'aules de P3, sobretot als voltants de Barcelona. Bàsicament eren línies públiques, eliminades abans de sortir la preinscripció, fet que impedia, així, que les famílies les poguessin escollir.

Immediatament, el nostre sindicat va començar la lluita per evitar la destrucció de llocs de treball i la minimització de l'escola pública. La nostra solució ha estat proposar la reducció d'alumnes a les aules i aconseguir, així, millorar també la qualitat educativa, molt ressentida després de les contínues retallades aplicades pels nostres governants.

Aquesta lluita no ha estat en solitari. Malgrat que vam ser els primers a denunciar-ho, el treball ha estat braç a braç amb tota la comunitat educativa, principalment les famílies i les seves organitzacions.

CCOO proposa la reducció d'alumnat a les aules com a alternativa al tancament de línies de P3

La lluita dóna fruits

Una lluita conjunta que ha donat els seus fruits. El primer d'ells, aconseguir que la Generalitat no tanqués totes les línies públiques previstes abans de la preinscripció. Una mesura fonamental, que ha fet que els resultats capginessin les previsions governamentals a moltes poblacions, com Berga, per exemple. Una mesura que, unida a altres factors, ha fet que a la ciutat de Barcelona, per primera vegada, les famílies que han escollit els centres públics igualessin a les que han optat per centres concertats.

Finalment, de les 80 aules de P3 que el Govern pretenia tancar, només en tancarà 64, en espera de la finalització del

procés de matrícula. Sabrem aleshores quines són les línies tancades i en quins centres. Per als treballadors i treballadores, començarà el canvi de centres de treball en el cas dels centres públics i els possibles acomiadaments als centres concertats. Unes companyes i companys, els dels centres concertats, als quals el nostre sindicat defensarà sense treva i per als quals exigirà la recol·locació. Unes companyes i companys, els del conjunt del sistema educatiu, que només podran desprendre's de la seva angoixa si el Govern comença a planificar l'oferta educativa amb la comunitat educativa.

Una lluita que no s'acabarà aquest curs i que s'afegirà a la defensa de la dignitat de l'escolarització a secundària, on ja tenim greus problemes de massificació. Uns problemes que només podrem solucionar planificant les construccions necessàries de manera urgent, incloent-les en els pressupostos de la Generalitat.

■ **Manel Pulido**

25a Escola d'Estiu de Comissions Obreres de Catalunya

Els dies 6 i 7 de juliol s'ha celebrat la 25a edició de l'Escola d'Estiu de CCOO de Catalunya.

Per a aquesta edició, que ha dut com a lema "Treball amb drets, vida digna. Una mirada sobre la precarietat", s'ha triat la Universitat de Vic com a seu per debatre i reflexionar al voltant dels reptes i les propostes del sindicat per fer front a la precarietat i hi han participat, entre d'altres, Xavier Martínez-Celorrio, Montse Hidalgo, Joan Benach, Mònica Clua, Pere Jódar i Antonio Madrid, que han participat i fet de ponents a les diverses xerrades i taules rodones.

L'Escola d'Estiu ha estat, com en les 24 edicions anteriors, un marc de trobada i debat de l'actiu de tot el sindicat, i hi han participat representants de totes les federacions i unions territorials. ■

12a edició de la UPEC

Els dies 29 i 30 de juny i 1 de juliol s'ha dut a terme, a la Sala de les Brigades Internacionals de la UGT,

la 12a edició de la Universitat Progressista d'Estiu (UPEC).

L'edició d'aquest any, que ha dut com a lema "Entre les places i els palaus", ha estat inaugurada, entre d'altres, per Joan Carles Gallego, secretari general de CCOO de Catalunya.

En aquesta edició s'ha comptat, entre d'altres, amb la participació com a ponents de Teresa Crespo, Juli Fernández, Xavier Domènech, Dolors Sabater, Borja de Riquer, Montserrat Duch, Javier Pérez Royo, Vicenç Navarro, Miquel Iceta, Anna Gabriel, Daniel Raventós, i Oriol Junqueras. ■

30 MILIONS D'EUROS PER AL FOMENT DE L'OCUPACIÓ

Amb la voluntat de fomentar l'ocupació a tota la demarcació de Barcelona atenent, de manera específica, les necessitats dels col·lectius més vulnerables i en risc d'exclusió, la Diputació de Barcelona impulsa el nou Programa complementari de foment de l'ocupació i de suport a la integració social, valorat en 30 milions d'euros.

El programa es posa en marxa “no com una acció d'urgència, sinó com un desplegament del Pla Xarxa de Governos Locals 2016-2019, l'eina principal que la Diputació posa a l'abast del territori”, segons la presidenta de la Diputació, Mercè Conesa.

Destinat a prop de 5.000 persones, el projecte no només proposa l'opció clàssica de generar llocs de treball sinó que també, segons Conesa, incorpora “una línia de formació” i “una altra de suport a empreses d'inserció sociolaboral, centres d'inserció i entitats del tercer sector perquè contractin persones de col·lectius especialment vulnerables”.

Pel vicepresident primer de la corporació, Dionís Guiteras, aquest nou pla d'ocupació “és una rebotada a la LRSAL”, ja que “s'avança a una resolució del Tribunal Constitucional” i es dona “suport a les necessitats que tenen els municipis”, independentment de les atribucions que els atorgui aquesta llei estatal.

LÍNIES DE SUPORT

El programa està destinat als municipis de la demarcació i a les quatre entitats municipals descentralitzades, i té dues línies de suport. La primera, amb una dotació de 7,5 milions d'euros, incorpora els clàssics plans d'ocupació adreçats a aquelles persones inscrites als serveis d'ocupació i que estan en situació de vulnerabilitat. També aposta per poder donar ocupabilitat a les persones, formar-les i fer possible que els municipis col·laborin amb les empreses del territori facilitant els procediments de contractació.

La segona línia de suport té una dotació de 22,5 milions d'euros. Concebuda, principalment, per a les persones en risc d'exclusió social, aposta per la seva contractació per empreses d'inserció sociolaboral, centres d'inserció i entitats del tercer sector. En aquest sentit, també es treballa per a la contractació pròpia per part dels ajuntaments, a través dels equips de serveis socials municipals.

DISTRIBUCIÓ

Per distribuir aquests 30 milions d'euros entre els governs locals, la corporació ha tingut com a referència el nombre d'habitants (el gener del 2015) i la mitjana de persones aturades durant un període de sis mesos, per evitar l'estacionalitat de les dades de l'atur (d'agost del 2015 a gener del 2016).

Segons la presidenta de la Diputació, Mercè Conesa, el programa ofereix llibertat als contractadors i defensa l'autonomia local de cada ajuntament, ja que tindran “llibertat per fixar quantes persones volen contractar” i “autonomia per fixar quin és el salari”, tot i que des de la Diputació es recomana un salari de 1.000 euros i un contracte mínim de sis mesos.

Aprovat en el marc del Pla Xarxa de Governos Locals 2016-2019, aquest nou programa també preveu una línia de suport específic als municipis de fins a 1.000 habitants, que tindran l'assignació d'un import fix en el moment de calcular la distribució dels ajuts i també la possibilitat de demanar assistència tècnica i jurídica reforçada. ■

El programa està destinat als municipis de la demarcació i inclou dues línies de suport.
©Gonzalo Sanguinetti / Diputació de Barcelona (Vista de Cabrera)

Funcionaris interins... per sempre?

L'article 10.1 de l'Estatut bàsic de l'empleat públic (EBEP) defineix els funcionaris interins com:

"Són funcionaris interins els que, per raons expressament justificades de necessitat i urgència, són nomenats com a tals per a l'exercici de funcions pròpies de funcionaris de carrera, quan es doni alguna de les circumstàncies següents:

a) L'existència de places vacants quan no sigui possible la seva cobertura per funcionaris de carrera.

b) La substitució transitòria dels titulars.

c) L'execució de programes de caràcter temporal, que no poden tenir una durada superior a tres anys, ampliable fins a dotze mesos més per les lleis de funció pública que es dictin en desplegament d'aquest estatut.

d) L'excés o l'acumulació de tasques per un termini màxim de sis mesos, dins d'un període de dotze mesos."

Per tant, el nomenament de funcionaris interins ha d'estar justificat per raons de necessitat i urgència, i sempre en unes condicions de marcat caràcter temporal. El mateix text legal també diu com s'ha

de fer la selecció i el cessament d'aquests funcionaris. La norma legal deixa prou acotada la situació i la durada dels funcionaris interins.

En canvi, a l'Administració de la Generalitat de Catalunya la realitat és força diferent de la que caldria esperar de l'esperit de l'EBEP. A la Generalitat hi ha un nombre important de funcionaris interins, amb una mitjana que s'acosta al 30% respecte del total de funcionaris i amb un repartiment per departaments força desigual. Així alguns departaments s'aproximen a taxes del 50% quan altres són a prop del 15%.

Interinatge de llarga durada

D'altra banda, hi ha un grup important d'aquestes persones que fa que més de 10, 15 o 20 anys que són interines, amb una difícil solució a la seva problemàtica: situacions personals complexes per afrontar amb èxit un procés selectiu d'oposició (edat avançada, vida familiar...), però amb un desenvolupament satisfactori de la seva tasca com a funcionaris interins. La conversió a personal laboral és una de les opcions que es plantegen, però no sempre serà possible.

Alguns treballadors i treballadores interins de la Generalitat fa 20 anys que estan en aquesta situació

Cal assenyalar que les convocatòries d'oposicions per part de l'Administració per tal de reduir aquesta temporalitat no han estat amb la periodicitat adequada. Així, durant 5 o més anys, en alguns casos els funcionaris interins no s'han pogut presentar a oposicions perquè aquestes no s'han convocat.

La casuística és àmplia i caldrà aplicar respostes diferents per a cada persona, ja que difícilment es pot trobar una única solució per a tots els casos.

■ **Carlos Mateos**

La plantilla de l'Ajuntament de Barcelona cobra l'1% endarrerit gràcies a la pressió de CCOO

El periple de la Secció Sindical de CCOO de l'Ajuntament de Barcelona per aconseguir el compliment final de la sentència de l'1% ha estat llarg i moltes vegades desesperant. La lluita ha estat llarga i moltes vegades difícil d'entendre pels mateixos treballadors i treballadores.

Entre els anys 2007 i 2008, la Llei de pressupostos generals de l'Estat va decretar un augment de l'1% per a tots els empleats i empleades públics. La majoria de les administracions van aplicar aquest augment salarial però l'equip de govern de l'Ajuntament de Barcelona no ho va fer. Per aquest motiu, la Secció Sindical de CCOO va presentar recurs al jutjat per demanar l'augment salarial corresponent.

Passat un temps, el jutjat va resoldre en contra dels interessos de CCOO, que seguidament va interposar un recurs contenciós administratiu al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC). Fruit d'aquest recurs, al maig del 2013 el TSJC va dictaminar sentència favorable a CCOO i, per tant, als treballadors i treballadores. En aquell moment, l'Ajuntament de Barcelona va fer una petició d'anul·lació de sentència i ratificació del TSJC. La nostra secció sindical, convençuda en tot moment, va presentar un escrit per sol·licitar l'execució immediata de la sentència al tribunal contenciós administratiu de Barcelona.

Després d'un recorregut desesperant de recursos i escrits judicials provocats per la

resistència de l'Ajuntament de Barcelona a acceptar allò que era de justícia, finalment, el 15 de gener del 2016 es va dictar resolució definitiva de la sentència de l'1%, favorable totalment a CCOO. Després de diverses reunions amb l'Ajuntament de Barcelona per acordar la data del pagament, es va fer efectiva, finalment, a l'abril. Aquesta victòria sindical ha suposat un dels majors èxits per a la Secció Sindical de CCOO, ja que s'ha aconseguit recuperar una gran quantitat de diners que l'Ajuntament de Barcelona devia i s'ha deixat, a més, el corresponent augment salarial consolidat a la nòmina del treballadors i treballadores municipals.

■ **Rosa Tomàs**

Falsos autònoms en el sector càrnic

Allà per los anys ochenta, un grup de matarifes decidí constituir-se en cooperativa de treball associada, con el objectiu de exercer su professió mejorando su situació econòmica y laboral sin tener que depender de ningún empresario. Lo que no podían ni imaginarse en aquellos momentos era que, tres dècadas después, aquella iniciativa se convertiría en una forma de explotación que, en algunos casos, ronda la esclavitud.

Es el caso de la mala utilización de las cooperativas de trabajo asociado en el sector càrnic, que nada tienen que ver con el resto de cooperativas, que realmente ejercen una labor social y una práctica democrática.

Una parte del sector càrnic ha utilizado esta práctica asociativa con la única voluntad de evitar la aplicación de las normas laborales que protegen a los trabajadores y trabajadoras, utilizando la figura contractual asociativa, explotando el modelo de "falsos autónomos" que de-

nunciamos desde CCOO. El objetivo: abaratar costes laborales aplicando condiciones laborales peores y pagando salarios inferiores a los reflejados en los convenios colectivos. Una de las consecuencias de estas políticas empresariales es el asentamiento de un polo de atracción a una inmigración vulnerable a la explotación empresarial.

Trata de personas

A pesar de las numerosas iniciativas llevadas a cabo desde CCOO, tanto por la vía de la denuncia a la Inspección de Trabajo como por las actuaciones judiciales, sindicales y políticas, las malas prácticas empresariales han ido ganando terreno en el sector. Ejemplo de ello ha sido lo ocurrido hace poco tiempo en una empresa de la comarca de Osona, donde tuvieron que intervenir las fuerzas de seguridad de la Generalitat de Catalunya, por medio de la consiguiente actuación judicial, al detectar una posible práctica de trata de personas.

Desde el sindicato hemos impulsado una campaña sindical e institucional con los siguientes objetivos:

- Exigir a la autoridad laboral que refuerce la capacidad de actuación de la Inspección de Trabajo para combatir el fraude en la contratación laboral en el sector.
- Impulsar un cambio de la ley autonómica de cooperativas que contemple la aplicación del convenio colectivo como condición mínima para los trabajadores y trabajadoras de las cooperativas de trabajo asociado del sector.
- Impulsar la creación de una mesa sectorial con la participación de los sindicatos mayoritarios, las patronales y las administraciones públicas, en la que se pueda establecer un diagnóstico de la situación real en el sector, que nos permita pactar las condiciones mínimas que regulen este marco. ■ **Pedro A. Izquierdo del Burgo**

La Federació Agroalimentària s'integra a CCOO d'Indústria de Catalunya

La Federació Agroalimentària de CCOO de Catalunya va celebrar, el 17 de juny, la seva Assemblea Conferència Congressual, on es va aprovar la seva integració a CCOO d'Indústria de Catalunya.

La nova federació sorgida d'aquest procés té 42.382 persones afiliades i 6.825 delegats i delegades, i representen més de 475.000 treballadors i treballadores a Catalunya, repartits en 12 grans sectors de les principals activitats industrials, la majoria dels quals en petites i mitjanes empreses. Amb aquest procés d'integració, s'enforteix l'organització amb la redefinició del mapa sectorial i federal de CCOO. ■

S'estrena el curtmetratge 'Ni doblegats ni domesticats'

El debat sobre el paper que ha de tenir el sindicalisme i els canvis necessaris per adaptar-se al futur té una nova eina. Es tracta del curtmetratge *Ni doblegats ni domesticats*, un híbrid en què ficció i documental s'entrellacen per plantejar els reptes de futur que ha d'afrontar el sindicalisme de classe i CCOO, com a sindicat, incorporant l'opinió dels més joves, sense oblidar les grans lluites que ens van permetre assolir drets laborals i socials, millorar les condicions de treball i lluitar per una societat més justa.

Aquest projecte, promogut per les federacions d'Indústria i Agroalimentària es pot veure a través d'Internet, a l'adreça www.nidoblegatsnidomesticats.org.es. ■

Compromís polític per un pacte nacional per la indústria

Els integrants del Pacte Més Indústria reclamen als partits polítics que el seu compromís es faci realitat

El passat 11 d'abril i en un acte realitzat al Paraninfo de l'edifici històric de la Universitat de Barcelona, els integrants del Pacte Més Indústria, entre els quals es troba CCOO de Catalunya, van presentar la declaració "La indústria no pot esperar" a favor d'un pacte nacional per la indústria.

En aquesta ocasió, la declaració va tenir el suport de tots els grups que conformen el Parlament de Catalunya (Junts pel Sí, Ciutadans, PSC, Catalunya Sí que es Pot, Partit Popular i les CUP), que van estar presents a l'acte i van manifestar, en les seves respectives intervencions, el seu compromís per desenvolupar el Pacte nacional per la indústria.

Iniciativa parlamentària

La declaració presentada reclama al Parlament de Catalunya, primera institució del país, que impulsi una iniciativa parlamentària per establir el marc de concertació política i de diàleg social, així com un full de ruta de llarg recorregut per abordar el relleu de l'economia catalana amb una orientació clarament industrialista. És per aquest motiu que demana que aquesta iniciativa es concreti en un pacte nacional o acord programàtic que englobi no només programes de política industrial específics, sinó que abasti també un conjunt de mesures transversals en totes les àrees de govern, mobilitzi inversions en infraestructures per a la producció, la formació professional i universitària, els centres de recerca i transferència tecnològica i el model energètic i de suport a la cooperació per al creixement del teixit empresarial.

A l'acte van participar el president del Pacte Més Indústria, Joan Trullent, que va fer una balanç de les mesures de política industrial desenvolupades, i Narcís Bartrina, president del Col·legi d'Enginyers Tècnics Industrials de Catalunya, que va ser l'encarregat de llegir la declaració "La indústria no pot esperar".

Volem recordar que el Pacte Més Indústria va ser subscrit el 2013 per sindicats, patronals, universitats i col·legis professionals amb l'objectiu de reafirmar la necessitat de situar la indústria al centre de l'economia catalana sota els nous paradigmes tecnològics i de sostenibilitat. ■

CCOO d'Indústria trasllada al Parlament propostes per reforçar el sector de l'automòbil

CCOO ha posat en relleu que el sector de l'automoció té un pes fonamental en l'economia catalana

El passat 2 de maig, CCOO d'Indústria va comparèixer a la Comissió d'Automoció del Parlament de Catalunya, on va destacar la importància del sector i la necessitat de recuperar la dimensió productiva al parc de components, especialment amb una política de "quilòmetre 0" que suposi la integració de peces al territori català, sobretot de les dues constructores situades a Catalunya, Seat i Nissan. També va posar en relleu el pes productiu i de l'ocupació que el sector del dièsel té en l'actualitat, amb el 45% de la producció i el 58% de les vendes, i va advertir de la importància de garantir un procés de transició justa, en l'àmbit ambiental, social i laboral, en la utilització de noves motoritzacions menys contaminants, en una estratègia que modificarà les tendències de mobilitat de les persones.

Indústria 4.0

En aquest sentit, la digitalització dels processos productius, la implementació de la indústria 4.0, la connectivitat dels vehicles i la transició ambiental de les motoritzacions requereixen un sector amb un alt nivell de valor afegit, amb treballadors i treballadores formats, amb ocupació estable i amb experiència. Aquest és un dels principals valors que aporta el sector a Catalunya.

En això rau la importància de la negociació col·lectiva sectorial i la formació dual, com a instruments que han d'acompanyar un augment en el nivell d'inversió en R+D, i una redefinició de la dimensió empresarial del sector, preparat per assumir uns reptes de futur cada vegada més pròxims. Tot això en un dels principals sectors industrials del país.

■ **Javier Pacheco**

CCOO s'oposa al trasllat del laboratori de l'ICS de l'Hospital Dr. Josep Trueta de Girona

Des que es va prendre la decisió del trasllat del laboratori clínic de l'Hospital Dr. Josep Trueta de Girona (Institut Català de la Salut), ja l'any 2013, la Federació de Sanitat de CCOO de Catalunya hi ha manifestat la seva total i absoluta oposició. Els motius són diversos. A la resta de províncies els laboratoris s'han unificat als hospitals d'un nivell més gran, però en el cas de Girona ha estat tot el contrari. Amb aquest trasllat es deixa l'hospital públic de referència de l'ICS sense un laboratori clínic, i el trasllada a quilòmetres de distància, en una localitat diferent, concretament al costat del Parc Hospitalari Martí i Julià, de Salt.

CCOO no entenem què ha motivat aquesta decisió, perquè, al nostre entendre, no s'ha seguit cap tipus de criteri objectiu ni econòmic ni de qualitat assistencial. L'única justificació que s'ha donat és que l'Hospital Dr. Josep Trueta guanyarà espai per tal de reformar el servei d'urgències.

És cert que l'hospital necessita ampliar el servei d'urgències, i des de CCOO sempre s'ha defensat, però també hem afegit que el mateix hospital disposa de centenars de metres quadrats sense utilitzar, en els quals, perfectament, s'hauria pogut ubicar el nou laboratori.

La realitat és que l'hospital que genera més mostres és l'hospital de l'ICS, i ara ens trobem que a partir de les 19 hores no surt cap

mostra fins al matí següent, amb el retard que això pot suposar als possibles diagnòstics mèdics. Recordem també que es tracta de l'hospital de referència i amb pacients d'alta complexitat, cosa que agreuja encara més la situació.

Des de CCOO sol·licitem que es reconsideri la decisió tant pel bé de les persones usuàries com del conjunt de la nostra sanitat pública.

Preocupació pel futur de 65 treballadors de la Clínica del Vallès

D'altra banda, la Federació de Sanitat també s'ha posicionat davant l'anunci de la Generalitat de deixar de contractar serveis a la Clínica del Vallès, un centre privat de Sabadell. Això ha generat incertesa entre els 65 treballadors i treballadores, i tot i la solució proposada pel departament de traspasar part de la plantilla al Consorci Sanitari de Terrassa (CST), CCOO dubta del procés, atès que el mateix CST té unes borses de treball pròpies i, a més, acumula pèrdues històriques. Pel sindicat, cal evitar la pèrdua de llocs de treball al mateix temps que és necessari impulsar acords de millora de les condicions laborals dels empleats i empleades del CST afectats per les retallades a la sanitat pública dels darrers anys. ■ **M. Àngels Rodríguez**

situa't per competir

Parcel·les en arrendament
de 4500 m² a 100.000 m²
Preus des de 22 € m² per any

Polígon de la Zona Franca
La millor ubicació industrial
i logística per a l'empresa

A Barcelona ciutat
Les millors connexions internacionals
Condicions de lloguer flexibles

el **C**ONSORCI
barcelona ZONA FRANCA

entitat formada per:

L'ordenança de les terrasses a Barcelona genera conflicte al sector de la restauració

La reducció d'espai per a terrasses pot provocar la pèrdua de llocs de treball, com els del bar Zurich de la plaça de Catalunya

L'aplicació de l'ordenança de les terrasses a Barcelona continua sent una font de conflictes en el sector de la restauració a la ciutat.

Cal recordar que l'ordenança va ser aprovada en el mandat Trias, però és el nou Ajuntament qui l'aplica, i qui rep les conseqüències d'una normativa feta amb poc consens i sense la participació dels sectors implicats.

L'ordenança, entre altres mesures, preveu un seguit de restriccions en l'ús de l'espai urbà per a terrasses de bars i restaurants, que és on es produeix el conflicte. CCOO sempre hem defensat l'espai urbà lliure per als vianants i altres usos de ciutat, fonamentalment respecte de la privatització de facto que es produeix en aparcaments de motos i altres vehicles a la vorera. No és el mateix, però, quan parlem de la restauració normativitzada i continguda mitjançant normes de consens.

Pèrdua de llocs de treball

La disminució d'espais amb una normativa que no perjudica tant, en general, els grans establiments de les grans avingudes i espais de Barcelona, produeix, en canvi, unes conseqüències directes en els petits establiments de zones de Barcelona amb carrers més estrets i espais menors. L'efecte és la disminució de la capacitat de nombrosos establiments, i l'impacte immediat és la pèrdua, directa i potencial, de llocs de treball.

L'ajuntament va efectuar una petita modificació en l'ordenança, que incorporava nous membres a la comissió tècnica i ampliava una moratòria per als establiments que ja tenien terrasses abans de la normativa. Aprofitant aquesta circumstància, CCOO i UGT, conjuntament amb el Gremi de Restauració de Barcelona, hem presentat al·legacions a l'esmentada ordenança, en el sentit d'aplicar la normativa punt per punt i garantint la participació, que no han estat tingudes en compte.

CCOO, a més a més, ens hem adreçat a l'ajuntament, per carta, per demanar espais de debat i participació en aquest tema, important perquè afecta llocs de treball prou consolidats, com per exemple els del conegut bar Zurich de la plaça de Catalunya, on es va produir recentment una concentració convocada per CCOO per defensar els llocs de treball.

No sense els sindicats

Finalment, el dia 5 d'abril va publicar-se un decret de l'Ajuntament que creava un marc de participació, on hi eren tots els gremis, com ara restauradors, hostalers, forners..., els veïns, les associacions ciutadanes, etc. Però no hi érem els sindicats. Ens hem tornat a adreçar a l'ajuntament, per demanar el marc de debat, i confiem que, en breu, puguem, de manera dialogant, acordar marcs de consens per defensar l'espai públic, i també els llocs de treball. ■ **Vicenç Tarrats**

CCOO valora positivament la constitució del Consell de Turisme de Barcelona

El dia 2 de maig, al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona, es va constituir, sota la presidència de l'alcaldeessa Ada Colau i, de manera solemne, el Consell de Turisme i Ciutat, primer marc de participació generat pel nou ajuntament de manera reglada i formal.

És un instrument que des dels sindicats confederals havíem reclamat moltes ve-

gades en els darrers anys, a mesura que el fenomen turístic a Barcelona adquiria massa sovint facetes de conflicte. No era explicable que un fenomen tan marcadament significatiu a la ciutat, tant en generació d'activitat econòmica i d'ocupació, com en convivència cívica i impacte veïnal, no disposés a la ciutat d'un marc normat de debat participatiu on cercar acords i consensos.

CCOO és present en el consell i en la seva comissió permanent, i durant els primers dos anys tindrà la vicepresidència tercera en nom dels sindicats.

En formen part, a més a més, les diferents associacions empresarials, gremials, els sectors culturals i esportius, entitats ambientals, el tercer sector i la mateixa Administració local. ■

Recordant la vaga general del 76 a Sabadell

El cap de setmana del 9 i 10 d'abril, CCOO va celebrar els actes commemoratius de la vaga general del 1976 a Sabadell. Van ser dos dies de celebracions plens de records.

El dissabte es va fer un taller de pancartes, tot recordant com es feien en aquells anys: un tros de tela o un llençol, una mica de pintura o un pot de betum i a pensar un eslògan que resumís breument una consigna o un missatge –més o menys com es fa ara amb les piulades.

Esperit de lluita i reivindicació

El diumenge es va realitzar una caminada-manifestació, amb les pancartes fetes al taller, fins a l'ermita de Sant Julià d'Altura per recordar aquelles assemblees i manifestacions que es van fer al febrer del 76 per portar la lluita al carrer i aconseguir que l'alcalde franquista de l'època, en Josep Burrull, dimitís. Van ser gairebé dues hores de marxa pels carrers de la ciutat fins a l'ermita, amb una aturada tècnica davant de l'església de Ca n'Oriac, on es van recordar també, amb el testimoni viu d'en Juan Ignacio Valdivieso, les tancades i les assemblees que es van fer en aquesta església. Un cop arribats a l'ermita de Sant Julià va tenir lloc l'acte més important de tota la commemoració i es van recordar els fets produïts al voltant del mes de febrer, rememorant l'esperit de lluita i organització que es vivia a la ciutat. Van intervenir en els parlaments Enrique Rodríguez, secretari general de CCOO del Vallès Occidental - Catalunya Central; Joan Carles Gallego, secretari general de CCOO de Catalunya; David Fernández, periodista i activista social; Xavier Domènech, historiador i activista social, i Juli Fernández, alcalde de Sabadell, i també vam poder escoltar els testimonis de moltes dones i homes que van participar en la vaga del 1976.

Des de la Secció Sindical de CCOO de l'Ajuntament de Sabadell pensem que han estat uns actes que ens han permès recuperar la memòria històrica d'aquell temps i retre un petit homenatge a la ciutat, tot recordant l'esperit de la lluita obrera i popular que es va despertar aleshores i que va provocar un gran canvi polític i social al Sabadell de l'any 76.

40 anys després seguim lluitant als carrers! ■ **Carles Benito**

5 km de solidaritat i 5 tones d'aliments

Unes 1.500 persones van participar en la III Cursa per a la Justícia Social de Terrassa, organitzada per PRODIS i CCOO del Vallès Occidental i la Catalunya Central. Com a novetat, aquest any les criatures també van poder participar en aquests quilòmetres de solidaritat i gaudir d'un espai infantil ple de propostes lúdiques.

La cursa va respondre a les expectatives dels organitzadors; és van recollir 5.000 kg d'aliments per a infants i nadons en un acte esportiu, festiu i reivindicatiu que va viure els seus moments més emotius quan els companys i les companyes amb paràlisi cerebral creuaven la línia de meta.

Un cop més, gràcies a totes les persones, entitats, administració i empreses que heu fet possible sumar per compartir, defensant la justícia social. ■

Defensant drets en la municipalització del servei d'aigua de Terrassa

Davant d'una possible reversió del servei de l'aigua de la ciutat de Terrassa i el debat obert a la ciutadania sobre la municipalització d'aquest recurs, CCOO i el Comitè d'Empresa de MINA van manifestar des del primer moment el seu compromís ferm en la defensa i la garantia dels llocs de treball i de les condicions laborals de la plantilla.

Després de diferents rondes de reunions, entre CCOO, el Comitè d'Empresa de MINA i els diferents partits polítics del consistori, el mateix dia de la reeixida manifestació de la plantilla, a la qual es van sumar altres companys i companyes de CCOO, el Ple municipal va aprovar per unanimitat la resolució presentada per CCOO. En aquesta, l'ajuntament es compromet a garantir els drets i les condicions socials, de qualitat i de seguretat de tota la plantilla, d'acord amb el vigent conveni col·lectiu de treball de l'empresa per als seus treballadors i treballadores afectats per l'activitat de captació, elevació, conducció, tractament i distribució d'aigua. ■

CCOO de Lleida vol que la ciutat sigui promotora de la renda garantida ciutadana

El passat mes de maig, una representació de CCOO de Lleida, juntament amb altres entitats, associacions i partits polítics, entre d'altres, de la ciutat van presentar una moció al Ple de la Paeria. La moció pretén que Lleida sigui declarada municipi promotor de la renda garantida ciutadana (RGC). A més, demana que la Generalitat promogui, estudiï i difongui el concepte de RGC i que se'n iniciïn els tràmits d'aplicació.

La moció vol també demanar a l'Ajuntament de la ciutat que promoció la renda a través d'espais de debat i discussió, tallers i xerrades, perquè la ciutadania en tingui coneixement i la pugui defensar. Finalment, la moció anima els municipis que encara no ho han fet a sumar-se a aquesta petició amb l'objectiu d'aconseguir que el Parlament de Catalunya actui decidit a resoldre el problema de la pobresa, que cada vegada és més greu, que ve de lluny i que té unes causes prou identificades. ■

Manifestació a Vilanova en defensa de la sanitat pública

El dissabte 27 de maig una manifestació unitària va ocupar els carrers de Vilanova i la Geltrú. La manifestació va ser convocada pel comitè d'empresa de l'hospital de la ciutat i demanava més recursos i més inversió per la sanitat de la comarca. CCOO va ser protagonista i principal impulsor de la manifestació, que va aplegar més de 500 persones, que marca una línia de lluita pel dret a la sanitat pública i reclama al Govern de la Generalitat de Catalunya que concreti compromisos clars per al Garraf. ■

Millores assumibles per al nou conveni de comerç de Lleida

Properament s'ha de començar a negociar el nou conveni de comerç de la província de Lleida. La Federació de Serveis de CCOO ha elaborat la plataforma que ha de servir de base de les reivindicacions del sindicat en les negociacions.

Els punts de la plataforma són diversos i afecten la major part de l'articulat del conveni; en volem, però, destacar uns quants. Pel que fa a la contractació es proposa que no es pugui contractar temporalment més d'un 20% de la plantilla. Quant a la jornada, es demana fer festa els dissabtes a la tarda de juny a setembre. Dels salaris, se'n demana un augment del 2% i el 2,25%, i es proposa que el plus de transport sigui per a tots els treballadors i treballadores.

Permisos

Quant als permisos, es proposa que s'ampliïn gairebé tots: el de maternitat, el d'absentar-se de la feina amb dret a remuneració —naixement, mort, accident o malaltia greu, hospitalització o intervenció quirúrgica—, i el d'excedències per tenir cura de fills o filles, i per fer exàmens.

En allò que fa referència als drets laborals de les treballadores víctimes de la violència de gènere, que els sigui aplicable el que disposa la llei, i que s'elaborin i s'implementin plans d'igualtat. ■

Terrassa es declara ciutat feminista

A proposta de CCOO, Terrassa és ciutat feminista. Per CCOO és un nou gest amb el qual creiem que es poden facilitar múltiples propostes per part del consistori, les entitats, els sindicats i la ciutadania, amb un únic objectiu vertebrat: reafirmar-nos en aquesta lluita contra el patriarcat, contra les desigualtats i contra el terrorisme masclista. I amb aquesta declaració també volem valorar el feminisme i les feministes i donar-los el reconeixement que es mereixen. Volem, entre altres qüestions, fer comprendre que allò personal és polític, i, en la mesura que el control de les dones és tan important per a la globalització com per als moviments identitaris de drets, la defensa dels drets socials i econòmics de les dones ha de ser un aspecte vital per a l'esquerra. I és un compromís que volem estendre a altres territoris. Terrassa feminista és un símbol, un segell, un recurs, i nosaltres, la gent de CCOO d'esquerres i feminista, sabem quina és la importància dels símbols. ■ **Maribel Ayné**

Gran riuada social en defensa de la conca de l'Ebre

El darrer Dia Mundial del Medi Ambient es va commemorar a Catalunya d'una manera particular. La Plataforma en Defensa de l'Ebre va organitzar llavors una gran manifestació a Barcelona, el 5 de juny, en defensa dels cabals d'aquesta conca.

La marxa va tenir un marcat caràcter festiu, i va arregar al voltant de 15.000 persones, algunes d'elles provinents de les comunitats autònomes de l'Aragó i del País Valencià.

La reivindicació va tenir el suport de nombroses entitats socials, veïnals, ecologistes, polítiques i sindicals, incloent-hi CCOO de Catalunya, tal com vàrem fer el febrer, a Amposta, i a començaments de segle davant el Pla hidrològic nacional del Govern Aznar, que contenia criteris i mesures similars al Pla de la conca de l'Ebre que ara s'està tramitant.

Aquestes mobilitzacions tenen el seu origen en la revisió de diversos plans hidrològics que ha aprovat l'actual Consell de Ministres en funcions. Suposa ampliar en més de 700.000 les hectàrees de regadius a l'Estat espanyol, més de la meitat a la conca de l'Ebre. Tot plegat podria absorbir fins al 70% dels cabals que circulen per aquesta demarcació. El cabal ecològic al tram final del riu queda molt per sota dels càlculs realitzats per la comunitat científica i per les entitats ambientalistes.

El Pla de la conca de l'Ebre no respecta la declaració del seu delta com a reserva de la biosfera per part de la UNESCO (any 2013). També ignora els segurs impactes del canvi climàtic sobre el règim pluviomètric de la Península Ibèrica. Tampoc considera la pujada prevista del nivell del mar al Delta com a conseqüència de l'escalfament global. Un estudi de la Generalitat calcula un increment de prop de mig metre per a finals de segle si es manté la tendència actual, fet que seria desastrós per a les comarques del Baix Ebre i del Montsià.

Contra les directives europees

La revisió hidrològica aprovada pel Govern central pot entrar en contradicció amb diverses directives europees. Un exemple és el xoc contra la Directiva marc de l'aigua o la Directiva d'hàbitats. Això ha motivat la presentació de denúncies davant la Unió Europea des de diversos col·lectius ecologistes (la mateixa PDE) i des d'organitzacions polítiques que, d'entrada, han trobat una bona receptivitat per part de les autoritats europees.

Caldrà estar atents a aquest tema, amb importants connotacions socioambientals i econòmiques. Tant el debat a la UE com els canvis que puguin arribar al Consell de Ministres seran decisius per establir un model de gestió de l'aigua del segle XIX o del segle XXI. ■ **Jose Manuel Jurado**

Nova versió del carnet digital de CCOO

CCOO ha fet pública recentment una nova versió de l'aplicació per a dispositius mòbils que inclou el carnet digital i que ja us podeu instal·lar, si encara no ho heu fet.

En aquesta nova versió s'ha afegit un nou apartat de serveis als quals podeu accedir per ser de CCOO, i que, entre altres coses, us permet saber quins descomptes teniu més a prop del lloc on us trobeu.

A banda d'això també s'ha millorat el sistema de registre, que ara es pot fer a

través d'un SMS, la instal·lació simultània en més d'un dispositiu o la lectura de les notícies, i s'han corregit diversos errors que fan l'aplicació més estable. ■

Reps a casa més d'un exemplar de 'Lluita Obrera'?

ENS VOLS AJUDAR A REDUIR LA DESPESA DE PAPER?

Si a casa teva hi ha més d'un afiliat o afiliada a CCOO de Catalunya, segurament rebeu més d'un exemplar de *Lluita Obrera* i probablement més d'un cop heu pensat que amb un ja en teniu prou. Doncs, si ens vols ajudar a reduir la despesa de paper i rebre només un exemplar de la revista a casa teva, envia'ns un correu a comunicacio@ccoo.cat o truca al telèfon 93 481 29 05 i comunica'ns quins són els afiliats de casa teva que poden deixar de rebre el seu exemplar de *Lluita Obrera*. Entre tots i totes racionalitzarem els enviaments de la nostra revista en paper i reduïrem les despeses del sindicat. ■

LA FRASE Miguel de Unamuno y Jugo (Bilbao, 1864 - Salamanca, 1936) va ser un escriptor i filòsof espanyol.

“El fascismo se cura leyendo y el racismo se cura viajando.”

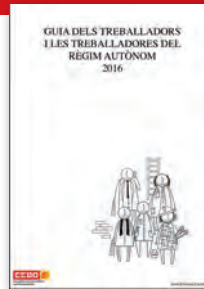
TROBADA

Mataró acollirà la Diada del Treball Digne 2016

El **17 de setembre** celebrarem a la platja del Callao de Mataró la 3a Diada del Treball Digne, una jornada que vol ser festiva i, alhora, reivindicativa, a més de ser un espai de trobada per a la gent de CCOO de Catalunya com a element de cohesió de l'organització a l'inici del curs sindical. En el transcurs de la jornada, a més de les intervencions del secretaris generals de CCOO Catalunya i del Vallès Oriental, Maresme i Osona, hi haurà un reconeixement a la fidelitat de les persones que fa més de 25 anys que són afiliades. Aquesta serà una jornada oberta al conjunt de l'afiliació, però també a entitats i moviments socials de la comarca amb qui compartim reivindicacions i lluites. ■

ASSESSORAMENT

CCOO elabora una guia per a treballadors autònoms

CCOO de Catalunya ha redactat una guia de consulta dirigida a treballadors i treballadores autònoms.

A la guia s'expliquen conceptes bàsics a l'hora de donar-se d'alta com a autònom, les quotes de pagament a la Seguretat Social, impostos i deduccions, així com el calendari fiscal del 2016. També s'aclareixen les categories de treballador autònom dependent (Trade), és a dir, aquell que factura més del 75% de les seves vendes a un sol client, o de fals autònom, i el que és la cooperativa de treball associat, entre d'altres.

La guia incorpora assessorament molt útil respecte a casos d'impagaments, baixa per malaltia, pluriactivitat o jubilació, per exemple. ■

ANIVERSARI

40 anys de l'Assemblea de Barcelona

L'11 de juliol se celebra a Barcelona el 40è aniversari de l'Assemblea de Barcelona de CCOO.

Era l'11 de juliol del 1976 i, a Sant Medir (el mateix lloc on es van fundar les CCOO de Catalunya al 1964), 650 delegats i delegades de CCOO de tot l'Estat es van reunir en assemblea general i van decidir constituir en sindicat el que fins en aquell moment havia estat un moviment sociopolític.

Per aquest motiu, l'actual Consejo Confederal de la CS de CCOO es va reunir a l'església de Sant Medir el matí del dia 11 per recordar aquella històrica assemblea i també per convocar l'XI Congrés del sindicat.

A la tarda es va celebrar a Can Fabra un acte commemoratiu per recuperar la memòria col·lectiva i el paper de desenes de milers d'homes i dones que van contribuir a la recuperació de la democràcia i a la consolidació de Comissions Obreres com l'organització social més important del país. ■

SEGIS

Alfons López & Pepe Gálvez

MONSIEUR JUNCKER, ÉS CERT QUE, A CAUSA DE LES SEVES RELACIONS AMB EL SR. RAJOY, TOTA LA COMISSIÓ EUROPEA T'É TORTICOLI?

QU'ESTOCE QUE VOUS DITES?

SÍ, HOME, ALLÒ QUE PASSA DE TANT MIRAR CAP A UN ALTRE COSTAT AMB EL DÈFICIT ESPANYOL QUAN ARRIBEN ELECCIONS... ES FIEU DE LES SEVES PROMESSES?

I TANT! SEGUR QUE NO EN COMPLEIX NI UNA DE LES QUE HA FET ALS ESPANYOLS, PERO AMB NOSALTRES, TOTES !!

ÉS CLAR, NO ES POT SER FIDEL A DOS AMORS ALHORA!!!

Imprescindibles

 Vicente Ferrer

***Hi ha persones que lluiten un dia i són bones.
N'hi ha d'altres que lluiten un any i són millors.
N'hi ha que lluiten molts anys i encara ho són més.
Però n'hi ha que lluiten tota la vida. Aquests són els imprescindibles.***

Això és un homenatge a la gent que sempre hi és. Persones compromeses amb els altres i que dediquen la vida a lluitar pels qui més ho necessiten.

Els són els imprescindibles.

Des de la Fundació Bancària "la Caixa" ajudem les entitats socials del país a dur a terme cada any milers de projectes. Un treball conjunt per construir una societat més justa i amb més oportunitats per a qui més ho necessita.

Obra Social "la Caixa"

ambelsimprescindibles.org

